Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΜΟΣ Δ'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΑΡΙΘΜ 81

THE ORTHODOX OBSERVER

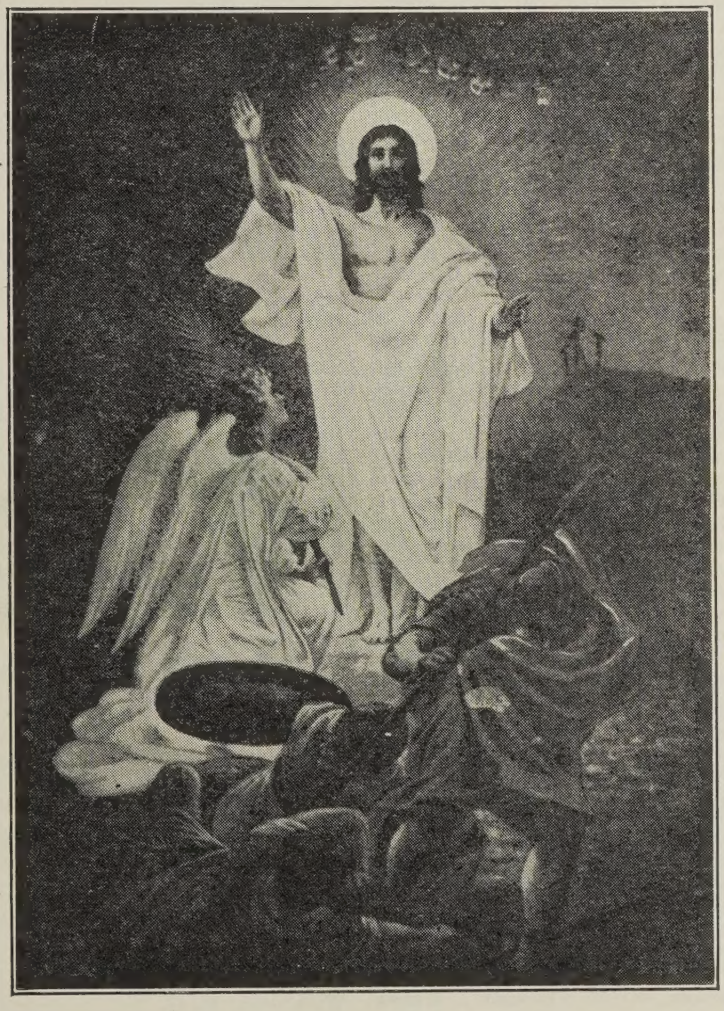

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. AStoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada $2.00—Foreign $2.50
Ten Cents a Copy
Vol. IV. No. 81. — April 24, 1938.
Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

	Ὀνοματεπώνυμον Νυμφευθέντων		Κοινότης	Τελέσας τὸν Γάμον Ἱερεύς
Δεκ. 26	Εὐάγγελος Γ. Μπενίας	Διονυσία Π. Καρρᾶ	Atlanta, Ga.,	Αἰδ. Πάνος Κωνσταντινίδης
Ἰαν. '38	Παν. Ι. Σούμπλης	Αἰκατερίνη Δ. Παναγιωτοπούλου	Atlanta, Ga.	Αἰδ. Πάνος Κωνσταντινίδης
Φεβ. 13	Πάνος Δ. Ροδόπουλος	Ἀγλαΐα Α. Ἀγγελοπούλου	Lawrence, Mass.	Αἰδ. Νικόλαος Διαμαντόπουλος
» »	Ἀθαν. Ν. Νικολόπουλος	Ἑλένη Κ. Μοσχοβοπούλου	Pontiac, Mich.	Αἰδ. Ἀλέξανδρος Παπαστεφάνου
» »	Παναγ. Α. Μυρίσης	Βασιλικὴ Φ. Χατζηγεωργίου	Hartford, Conn.	Αἰδ. Κ. Χρυσανθόπουλος
» »	Σάββας Δ. Παπαδέας	Ἀσπασία Σ. Σωτηροπούλου	Columbus, Ohio	Ἀρχιμ. Στέφ. Λαυριώτης
» »	Παναγιώτης Κ. Χαρβοῦρος	Σταυρούλα Ι. Καλαμᾶ	Cleveland, Ohio	Ἀρχιμ. Χρ. Λαυριώτης
» »	Δημήτριος Ι. Δραΐνας	Ἀλκυόνη Ε. Μαρούλη	Cleveland, Ohio	Ἀρχιμ. Χρυσογ. Λαυριώτης
» »	Γεώργιος Σ. Σταθάκης	Ἀγγελικὴ Β. Σταθοπιεράκου	Galveston, Tex.	Ἀρχιμ. Εὐστάθιος Γεωργιάδης
» »	Ἀλκιβιάδης Ι. Πεκαΐτης	Στυλιανὴ Ι. Γιαρίκη	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Γαβρ. Ματθιόπουλος
» »	Θεόδ. Π. Παυλάκης	Ἀναστασία Χ. Καραγεώργη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Ι. Στρογγυλὸς
» 14	Νικ. Γ. Γεωργακόπουλος -	Δήμητρα Η. Γεωργακοπούλου	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γκολέμης
» 17	Ἀσημ. Κ. Θεοδωρόπουλος -	Θηρεσία Σ. Ρουκουνιώτη	Duluth, Minn.	Αἰδ. Κωνστ. Καπόγιαννης
» »	Κων. Σ. Ἀγγελόπουλος -	Καλλιόπη Ε. Θεοδωροπούλου	St. Louis, Mo.	Αἰδ. Δημήτριος Βαΐνίκος
» 19	Ἰωάννης Κ. Εὐσταθόπουλος	Σοφία Γ. Λιώση	Akron, Ohio	Αἰδ. Ἰωάννης Καπινέκας
» »	Κωνσταντῖνος Δ. Τσότης	Μαρία Θ. Κούλου	Los Angeles, Cal.	Ἀρχιμ. Γερμ. Παπαναγιώτου
» 20	Βασίλειος Π. Μπαλοδήμας	Μαρία Μ. Φίσναρ	New York City	Ἀρχιμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
» »	Σωτήριος Γ. Γ. Ρεσταρίδης	Θεοδώρα Α. Παρδάλη	New York City	Ἀρχ. Εἰρ. Τσουρουνάκης
» »	Joseph M. Albert	Μαρία Π. Γεωργαντῆ	Middletown, Ohio	Αἰδ. Γρηγόριος Τσιγκουρᾶκος
» »	Εὐστάθιος Ι. Ἀγγελῆς	Εὐσταθία Γ. Χρηστοπούλου	Milwaukee, Wis.	Ἀρχιμ. Βενιαμὶν Κόλιας
» »	Ἀδάμος Χαραλάμπους	Teresa De Rosa	Washington, D. C.	Ἀρχιμ. Αἰμιλιανὸς Λαλούσης
» »	Ἰωάννης Β. Κουμπούρης	Δωροθέα Σ. Κούαλς	Little Rock, Ark.	Αἰδ. Ἀναστάσιος Βλαμίδης
» »	Δημήτριος Σ. Πάγκητας	Μαρία Ν. Νταμίρη	Weirton, W. Va.	Αἰδ. Δημήτριος Μπούρας
» »	Ἰωάννης Σ. Βαλούκης	Εὐστρατία Κ. Ψαριανοῦ	New Brunswick, N. J.	Αἰδ. Κανέλλος Κανελλόπουλος
» »	Βασίλειος Σ. Κλεάνθους	Κωνσταντίνα Α. Μιτάκη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημ. Βιτσέντζος
» »	Βασίλειος Π. Κράτσας	Σταματία Ν. Λοΐζου	McKeesport. Pa.	Αἰδ. Κυριᾶκος Κυριακοῦ
» »	Σάββας Α. Καλάος	Εἰρήνη Π. Δημητράκη	St. Louis, Mo.	Αἰδ. Δημήτριος Βαΐνίκος
» »	Βασίλειος Ε. Οἰκονόμου	Ἀλεξάνδρα Χ. Βρετοῦ	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Ἀβέρκ. Δημακόπουλος
» »	Χαράλαμπος Κ. Κίκλης	Φωτεινὴ Β. Γιαννούλη	Woburn, Mass.	Αἰδ. Μ. Θωμᾶς
» »	Δημήτριος Α. Ζάκας	Ἀναστασία Ν. Ἀντωνοπούλου	Peabody, Mass.	Αἰδ. Γ. Οἰκονομίδης
» »	Δημήτριος Γ. Κυριαζῆς	Δήμητρα Κ. Γκόλια	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Ἀβέρκ. Δημακόπουλος
» »	Λουκᾶς Ι. Χαραλάμπους	Ἀντωνία Η. Καναρᾶ	Bronx, N. Y	Αἰδ. Καλλ. Χατζηλάμπρου
» »	Διονύσιος Ι. Βελισσαρίου	Μαρία Λ. Γκίνη	Tacoma, Wash.	Ἀρχιμ. Γερμανὸς Τζουμάνης
» »	Δημήτριος Ε. Γιώτης	Κορνηλία Ι. Καραμποσίλη	Washington, Pa.	Αἰδ. Γ. Στεφανῆς
» »	Ἠλίας Γ. Δήμου	Σοφία Ν. Ἀποστολοπούλου	Manchester, N. H.	Αἰδ. Εὐάγγελος Τριανταφυλλίδης
» »	Δημήτριος Ν. Φίλιος	Ἐλισάβετ Ν. Κυριαζάκου	Orange, N. J.	Αἰδ. Γεώργιος Νάσης
» »	Ἰωάννης Κ. Ἰωάννου	Αἰκατερίνη Δ. Κουντούρη	New York City	Αἰδ. Βασ. Παπαδόπουλος
» »	Παντελεήμων Κ. Δίβρης	Ὄλγα Σ. Ναοὺμ	Worcester, Mass.	Αἰδ. Ἐμμανουὴλ Παπαστεφάνου
» »	Μιχαὴλ Θ. Γιαρίκη	Βαρβάρα Μ. Μίσσιου	Chicago, Ill.	Αἰδ Μᾶρκος Πετράκης
» »	Χρῆστος Ι. Μπολοβῆς	Αἰκατερίνη Γ. Παπαγεωργίου	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Γαβρ. Ματθιόπουλος
» »	Ἀπ. Γ. Γράμμογλους -	Ἀδαμ. Π. Κουτσογιαννοπούλου	Chicago ,Ill.	Αἰδ. Μᾶρκος Πετράκης
» 21	Γεώργιος Ε. Θωμᾶς	Εὐμορφία Σταθοπούλου	Springfield, Mass.	Αἰδ. Π. Παπαθεοφράστου
» »	Βασίλειος Κ. Μπλουγούρης	Πηνελόπη Δ. Λάμπρου	Modesto, Cal.	Αἰδ. Γεώργιος Σαρδούνης
» »	Ἀθ. Γ. Ρασογιάννης	Σοφία Ι. Παπαγιαννοπούλου	Raleigh, N. C.	Αἰδ. Ἠλίας Σκιπητάρης
» 23	Κωνσταντῖνος Ι. Γεωργίτσου	Καλλιρρόη Δ. Τζελέκη	Youngstown, Ohio	Αἰδ. Α. Σαραντίδης
» 27	Φανούρ. Γ. Ραφαὴλ -	Ἀντιγόνη Δ. Ἀναγνωστοπούλου	Detroit, Mich.	Αἰδ. Γεώργ. Πετρίδης
» »	Ἀντώνιος Π. Βαρβαρίγος	Ἑλένη Χ. Ὀρφανίδου	Astoria, L. I., N. Y.	Ἀρχιμ. Γερμ. Πολυζωΐδης
» »	Ἰωάννης Α. Εὐαγγέλου	Ἀριστέα Ε. Μπουράνη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» »	Νικόλαος Ε. Ρούτσης	Ἑλένη Π. Νικολοπούλου	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Ἰωάννης Στρογγυλὸς
» »	Νικόλαος Α. Γεωργιλᾶς	Εὐθυμία Ι Πλάκα	Washington, D. C.	Ἀρχιμ. Αἰμιλιανὸς Λαλούσης
» »	Σταῦρος Γ. Ποτηριάδης	Ἑλένη Α. Σιδέρη	Mason City, Ia.	Ἀρχιμ. Κ. Σταθερὸς
» »	Πέτρος Δ. Νάζος	Μαρία Δ. Πλουμιστοῦ	Joliet. Ill.	Αἰδ. Δημοσθένης Προδρομίδης
» »	Νικόλαος Ι. Κερεπίδης	Σοφία Γ. Μπλέτσα	Detroit, Mich.	Ἀρχιμ. Ἰωακεὶμ Δουλγεράκης
» »	Ἰωάννης Π. Χάρακας	Ἄννα Χ. Καστάνη	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γκολέμης
» »	Εὐστ. Β. Καρατζαφέρης -	Μαρία Γ. Παπασταθοπούλου	Muskegon, Mich.	Αἰδ. Ἠλ. Τσαούσης
» »	Δημήτριος Γ. Νικολακάκος	Ἑλένη Π. Λάσκαρη	Waterbury, Conn	Αἰδ. Ἐπαμ. Χρυσολωρᾶς
» »	Ὄθων Γ. Λυωνάκης	Φιλλιὼ Γ. Καλλιμάνη	Denver, Colo.	Ἀρχιμ. Ἡσαΐας Πασχόπουλος
» »	Γεώργιος Π. Κωστῆς	Κυριακὴ Χ. Προβῆ	Montreal, Can.	Ἀρχιμ. Διον. Μαυρίας
» »	Διονύσιος Α. Παπαδάτος	Elsie W. Soltis	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Ἀβέρκ. Δημακόπουλος

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὴν ὡς ἄνω χρονικὴν περίοδον καὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄνομά των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΤΟΣ Δ'. ΑΡΙΘ. 81. Διευθυντὴς: Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΒΑΔΑΣ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1938

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τὸν Ἀναστάσιμον χαιρετισμὸν ἀπευθύνοντες πατρικῶς καὶ ἀδελφικῶς τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ Εὐσεβεῖ Πληρώματι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, εὐχόμεθα πᾶσιν ὁλοψύχως σωτήριον τὸ Πάσχα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδιατάρακτον εἰρήνην καὶ χαράν.

Μετ' ἀγάπης πολλῆς,

† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια.»

Μερικὰ ἐρωτήματα, χωρὶς νὰ χάνουν ποτὲ τὴν ἐπικαιρότητά των, λαμβάνουν ἑκάστοτε τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ζωήν.

«Διατὶ ἆρά γε ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐβαρύνθη νὰ ὁμιλῇ ἐπὶ εἴκοσι συνεχεῖς τώρα αἰῶνας διὰ τὸν Χριστόν;

«Πῶς δὲν ἐκουράσθη νὰ Τὸν δοξάζῃ μετὰ τῶν Ἀγγέλων εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ; Νὰ Τὸν παρακολουθῇ εἰς τὸ Ὄρος τῶν Μακαρισμῶν καὶ τὰς ἀνθηρὰς τῆς λίμνης Γεννησαρὲτ ὄχθας; Νὰ συναναβαίνῃ μαζύ Του εἰς τὸν Γολγοθᾶν; Νὰ Τὸν θρηνῇ μετὰ τῆς Σαλώμης καὶ τῆς Μαγδαληνῆς; Νὰ σκιρτᾷ εἰς τὸν χαιρετισμὸν ἀπὸ τοῦ Τάφου, καὶ νὰ προσδέχεται μὲ διψασμένα χείλη τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος ἐδώρησεν εἰς τοὺς μαθητάς Του;

«Πῶς τὸ θαῦμα τοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὸν πανδαμάτορα χρόνον, εἰς τῆς φθορᾶς τὸν νόμον, τὴν δύναμιν τοῦ κόρου;

«Διατὶ ἡ ἀνθρωπότης εἰς ὅλας τὰς ὡραίας ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς δὲν ἔπαυσε νὰ ἐξελίσσεται κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου;

«Διατὶ ὁ Χριστὸς ἀποτελεῖ ἀνεξαντλήτως τὸ κέντρον τῆς σκέψεως τῶν σοφῶν καὶ τοῦ αἰσθήματος τῶν πονεμένων; Σήμερον ὁ Χριστὸς κατέχει τοιαύτην εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν τῶν ἀνθρώπων θέσιν, ὥστε ἂν ὑπετίθετο πρὸς στιγμήν, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀφαιρεθῇ, ἡ ζωὴ θὰ ἔπαυε ταχύτερον, ἢ ὅσον ἂν ἔσβυνεν ὁ ἥλιος.»

Τὰ ἐρωτήματα ταῦτα ἐπαναλαμβάνουν οἱ αἰῶνες, καὶ ἡ ἀπάντησις δίδεται κατ' ἔτος ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπεχείρησαν μερικοὶ νὰ κρίνουν τὸ Θεϊκόν Του ἔργον· νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ἱστορικότητά Του· νὰ ἀρνηθοῦν τὴν θείαν Του ὑπόστασιν. Παρουσίασαν πρὸς στιγμὴν ὅλα τὰ πλεονεκτήματα διὰ νὰ γίνουν πιστευτοί. Εὐστροφία πνεύματος ἐκπληκτική, καὶ δύναμις πρωτότυπος ὀρθολογισμοῦ, καὶ ὀξύτης μαχαίρας ἀνατομικῆς, καὶ ἀνθηρότης ἀπαράμιλλος χάριτος καὶ καλλιεπείας, ὅλα ἐτέθησαν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ σκοποῦ.

Ὑποπτευόμεθα, ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια, διὰ νὰ καταδείξῃ ὀφθαλμοφανέστερον τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν, ὅταν δὲν πηγάζουν ἀπὸ ἀληθινὴν πηγήν, ἐπροίκισε τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς μὲ τόσα χαρίσματα καὶ προσόντα, ὥστε νὰ ἀνεγείρουν τὰ ὡραιότερα καὶ ἰσχυρότερα ἐξωτερικῶς οἰκοδομήματα ἀπιστίας καὶ ἀθεϊσμοῦ.

Καὶ ὁ κόσμος κατεπλάγη!

Ὕστερον ἀπὸ ἕνα Κέλσον, ἀπὸ ἕνα Στράους καὶ τελευταῖον τὸν Ρενάν, ποῖος ἔχει παράπονον, ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ δὲν θέλουν νὰ πιστεύουν, ὅτι ἡ διάνοιά δὲν τοὺς προσέφερεν ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ ἀρνηθοῦν καὶ νὰ καταρρίψουν τὴν πίστιν τῶν αἰώνων; Εἰς πόσας ἐκδόσεις δὲν ἐκυκλοφόρησαν τὰ συγγράμματα

τοῦ Ρενάν; Εἰς πόσας γλώσσας δὲν ἔχουν μεταφρασθῇ; Καὶ πόσοι δὲν ἐθεώρησαν ἱεράν των ὑποχρέωσιν νὰ μὴ φανοῦν καθυστερούμενοι, καὶ τὰ ἀνέγνωσαν, καὶ τὰ ἀπεστήθισαν, καὶ τὰ ἐχρησιμοποίησαν εἰς τὴν καθημερινὴν ὁμιλίαν;

Κόπος ἀξιολύπητα χαμένος. Ὁ θρίαμβος τῆς ἀπιστίας δὲν ἦτο παρὰ φαινομενικός. Αἱ δάφναι τῆς νίκης ἐμαράνθησαν, καὶ τὸ οἰκοδόμημα ἀνετράπη ἐκ θεμελίων.

Καὶ ὁ Ρενάν;

«Αὐτὸς ἔγραψε—λέγει κάποιος—τὸ λυρικώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ μάταια βιβλία. Ἐψεύσθη ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιστήμης.»

Ποῦ τώρα ἡ πτῆσις τῆς φαντασίας, καὶ ἡ δύναμις τῆς δημιοκοπίας, καὶ τῆς ρητορείας τὰ ἄνθη, καὶ ἡ διαστρέβλωσις τῆς ἱστορίας, καὶ ἡ περιφρόνησις τῆς παραδόσεως;

Μία ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ πάντα φωτίζονται, καὶ πέρνουν τὴν πραγματικήν των θέσιν.

Ἡ Ἀνάστασις ὅθεν τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε μόνον πλήρωσις αἰσθημάτων, ἀνάπαυσις καρδιῶν, ἱκανοποίησις πόθων ἱερῶν, ἀλλὰ καὶ φωτισμὸς συνειδήσεων, καὶ καταυγασμὸς διανοιῶν, καὶ διάλυσις σκότους, καὶ καθοδήγησις τοῦ νοῦ εἰς τὸ νὰ συλλάβῃ τὴν ἀληθῆν ἔννοιαν τῆς ζωῆς καὶ ἐπαναγάγῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ἀπολεσθέντα δρόμον.

Καὶ ἡ σημερινὴ Ρωσσία; Δίδει τὴν ἀπάντησιν τὸ αἷμα τῶν νέων τῆς πίστεως Μαρτύρων καὶ ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς τῶν διωκτῶν.

Εἰς τὴν Ρωσσίαν θὰ ἔχωμεν ἐντὸς ὀλίγου ἕνα τῶν μεγαλειτέρων θριάμβων τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανωσύνης.

Ἀποτελοῦσα δὲ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἑστίαν φωτὸς ἀνεσπέρου φωτίζει ὄχι μόνον τὰ καταχθόνια καὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν, τὴν κατοικίαν τοῦ φωτὸς καὶ τὸ κατάντημα τῶν ἀνθρώπων.

Ἔτσι ἐξηγεῖται διατὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μὲ τὸ πρῶτον κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων ὑπετάγη εἰς τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ διατὶ ἀπὸ ὅλας τῆς Χριστιανωσύνης τὰς ἑορτὰς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς αἰσθάνεται βαθύτερον τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Εἶνε πίστις, ποὺ μᾶς ἀποκαθιστᾷ εἰς τὴν ἀρχαίαν πατρίδα. Καὶ εἶνε πίστις, ποὺ μᾶς ἑνώνει καὶ εἰς τὴν ἐπίγειον πατρίδα ὡς μίαν φυλὴν μὲ τὰ αὐτὰ ἰδεώδη, τοὺς αὐτοὺς σκοποὺς καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας.

Καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν αἱ Κοινότητες καὶ αἱ Ἐκκλησίαι δὲν ἱδρύθησαν παρὰ διὰ νὰ ἀκούωμεν πρὸ παντὸς τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη.»

Ἂς τὸ ψάλωμεν γηθοσύνως, ἀδελφοί, καὶ ἐφέτος, συγχωροῦντες πάντα τῇ ἀναστάσει καὶ βαδίζοντες τὸν δρόμον τῶν καλῶν ἀγώνων καὶ τοῦ θριάμβου.

Ἐμμ. Σ. Ἀθανασιάδου

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ

Εἴκοσι περίπου αἰῶνες ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Σωτὴρ Χριστὸς ἔσυρε φορτωμένος τὸν Σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου Του στὸν Γολγοθᾶν καὶ ἔδιδε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμά Του διὰ τὴν εἰρήνευσιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν λαῶν. Καὶ ὅμως οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε ἡ θυσία του Θεανθρώπου, οὔτε ἡ Ἱστορία ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ ἐγράφη μὲ ἀνθρώπινον αἷμα καὶ πόνον, μπόρεσαν δυστυχῶς, νὰ φέρουν τὸν ὁλοκληρωτικὸν ἐξαγνισμὸν τὸν ὁποῖον ἐπεδίωξε ἡ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡ ἀνθρωπότης ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον νὰ εἶναι βυθισμένη εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας καὶ εἰς τὰ ἐρέβη τῆς πνευματικῆς δουλείας. Καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ Θεανθρώπου συνεχίζεται μὲ ἥρωας τοὺς λαοὺς καὶ σκηνὴν τὴν Γῆν ἀντὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Αἱ ἴδιαι ἀναλογίαι. Τὸ αὐτὸ φόντο. Αἱ αὐταὶ ἀνησυχίαι. Δὲν λείπουν οἱ Ἅννα καὶ οἱ Καϊάφαι καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ ὁ ὄχλος τῶν ἀμαθῶν. Δὲν λείπουν καὶ οἱ Πιλᾶτοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἄνευ τοῦ ἠθικοῦ ἐρείσματος καὶ ἐπιβολῆς, καὶ οἱ ὑπολογισταὶ καὶ οἱ δειλοὶ καὶ οἱ συμφεροντολόγοι. Διαστρεβλώνουν τὴν πνευματικὴν ὑποθήκην τοῦ Χριστοῦ. Κεντρίζουν τὸ ἔνστικτον τοῦ Χριστοῦ. Κεντρίζουν τὸ ἔνστικτον τῆς καταστροφῆς... Καὶ τὸ φέγγος τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ σκιάζεται καὶ τὸ κήρυγμα τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Εἰρήνης τῆς Ἱερουσαλὴμ πνίγεται—ὅλα σβύνουν μπροστὰ στὰ πάθη καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν φανατισμὸν τῶν ἀρχηγῶν τῶν λαῶν.

Διερχόμεθα περίοδον γεμάτην ἀγωνίαν καὶ φόβον. Ἀγωνίαν καὶ φόβον ποὺ δημιουργεῖ ἡ προσέγγισις τοῦ θανάτου καὶ τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς. Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν θανατερὴν ἀγωνίαν ἀναμένουν νὰ ζήσουν σήμερον οἱ λαοὶ τῆς Γῆς. Τὸ Μαρτύριον τοῦ Γολγοθᾶ παρέχει τὴν ἐλπίδα τῆς Σωτηρίας. Τὸ φωτεινὸν παράδειγμα τοῦ θυσιασθέντος Λυτρωτοῦ ἀνοίγει τὸν δρόμον πρὸς τὸ καθῆκον τῆς θυσίας ποὺ θὰ φέρῃ τὴν Σωτηρίαν.

ΣΩΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

Μετὰ τὴν χλεύην καὶ τὸν ἐμπαιγμόν, μετὰ τοὺς ραπισμοὺς καὶ τὰ ὀνειδίσματα, μετὰ τὸν Γολγοθᾶν καὶ τὸν Σταυρὸν—ἡ Ἀνάστασις. Ὁ χείμαρρος τῆς Ζωῆς ἀδιάκοπα κυλῶντας τὰ θολωμένα του νερὰ ἔσυρε καὶ ἔθαψε εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης τῆς λήθης, τόσα καὶ τόσα γεγονότα καὶ ἀνθρώπινα δημιουργήματα. Ἀλλὰ τὸ Θεϊκὸν μαρτύριον καὶ ἡ Ἀνάστασις ὑψώνονται ὡς σύμβολα ὑπέροχα, ὡς στήλη ἀνεσπέρου φωτός, πρὸς τὴν ὁποίαν τρέχουν αἱ ἀνθρώπιναι γενεαὶ διὰ νὰ δανεισθοῦν τὸ φέγγος τῆς σοφίας, τοῦ λυτρωτοῦ, τῆς Γνώσεως καὶ τῆς Ἀρετῆς. Σπεύδουν μὲ πίστιν καὶ ἐλπίδα νὰ λουσθοῦν μὲ τὸ ὑπερκόσμιο Φῶς τοῦ θαύματος τοῦ Θεοῦ.

ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Αἴτησις ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ ἢ ἀνανεώσεως συνδρομῆς, ὁποθενδήποτε καὶ ἂν προέρχεται, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἐὰν πρωτίστως δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἤτοι 2 δολλ. δι' ἓν ἔτος προπληρωμένα.

Θεοδωρήτου Κοκκινάκη
Διακόνου

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

('Ομιλία ἐκφωνηθεῖσα διὰ τοῦ Ραδίου τῇ 3ῃ 'Απριλίου ἐ. ἔ., δαπάνῃ τοῦ ἀξιοτίμου κ. Α. Δημητριάδου, Προέδρου τῆς Κοινότητος τοῦ «'Αγίου Σπυρίδωνος», Νέας 'Υόρκης.)

'Η καλλιτεχνία καὶ ἡ φιλοσοφία ἀπὸ αἰώνων συνεργάζονται εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς περιγραφῆς καὶ τῆς ἀναλύσεως τῆς ἀγωνίας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Δράματα καὶ ποιήματα χιλιάδες ἔχουν γραφῇ διὰ νὰ ἀποδώσουν τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ πόνου τῆς ζωῆς μας! 'Απὸ τὸν Προμηθέα τοῦ Αἰσχύλου μέχρι τοῦ 'Αμλέτου τοῦ Σαιξπήρου, ἀπὸ τὴν 'Αντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους μέχρι τοῦ Φάουστ τοῦ Γκαῖτε, ἀπὸ τὸν Οἰδίποδα τοῦ Εὐριπίδου μέχρι τοῦ Πάρσιφαλ καὶ τοῦ Λόεγκριν τοῦ Οὐάγκνερ, ἡ ἰδία γραμμὴ συνεχίζεται, ὁ ἴδιος πόνος περιγράφεται, ὁ πόνος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Καὶ ὄχι μόνον ὁ πόνος τῆς ζωῆς ὡς συντηρήσεως καὶ ἐπιζήσεως καὶ διατηρήσεως τοῦ εἴδους, ἀλλὰ καὶ πόνος τῆς σκέψεως. Πόνος διανοητικὸς καὶ πόνος σωματικός. Πόνος τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ πόνος τοῦ περιβάλλοντος τῆς ζωῆς. Πόνος τῆς ἔξω ζωῆς ἀλλὰ καὶ πόνος τῆς ἔσω ζωῆς, τῆς ζωῆς τοῦ νοῦ.

Καὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀνέκαθεν ὁ νοῦς βασανίζεται μὲ μεγάλα προβλήματα. 'Αλλὰ τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα ποὺ τοῦ δημιουργεῖ τὴν μαγαλυτέραν ἀνησυχίαν εἶναι τὸ πρόβλημα τ ῆ ς ὑ π ά ρ ξ ε ω ς καὶ τὸ πρόβλημα τῆς θ ρ η σ κ ε ί α ς. Καὶ τὰ δύο εὑρίσκονται μέσα εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ἔργων τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ποιητῶν. Καὶ αἱ δύο παρατάξεις προσέφερον θαυμασίαν συμβολὴν εἰς τὴν ἔρευναν. 'Η φιλοσοφία ἔδιδε τὴν νύξιν. 'Η ποίησις τὴν διαίσθησιν. 'Η φύσις ἀπετέλει τὴν βάσιν καὶ ἡ σκέψις τὴν κλίμακα. 'Αλλὰ ἡ 'Αποκάλυψις τὴν κατεύθυνσιν.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰσεχώρησεν ὁρμητικὸς καὶ ἀκάθεκτος εἰς τὴν ἔρευναν. Καὶ μέσα εἰς τὴν ὁρμὴν αὐτὴν τῆς ἐρεύνης τὸ ἐξησκημένο βλέμμα τοῦ πεπειραμένου μελετητοῦ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς δύναται νὰ διακρίνῃ τὰ ἀποτυπώματα τοῦ ἀρχικοῦ συνδέσμου καὶ προσανατολισμοῦ τῆς σκέψεως καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν 'Αρχήν του. Διακρίνει ἀμυδρὰ τὰ σημεῖα τῆς παρουσίας τῆς αἰωνιότητος τῆς ζωῆς καὶ τὰ ἴχνη τῆς γνώσεως τῆς 'Αληθείας καὶ τὰ ἀπομεινάρια τῆς δωρεᾶς τῆς 'Αγάπης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐχώρισε τὴν ζωήν του ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ χωρισθῇ καὶ ἀπὸ τὴν γνῶσιν τῆς 'Αληθείας καὶ τῆς Ζωῆς.

'Αλλ' ἐκεῖνο ποὺ ἔχασε τὸ ἐζήτησε. Καὶ ἠγωνίσθη διὰ τὴν ἀπόκτησίν του. Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ἐλυτρώθη ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ περιβάλλοντος ποὺ τοῦ ἐδημιούργησεν ὁ χωρισμός του ἀπὸ τὴν 'Αρχήν του ἡ σκέψις του ἐζήτησε διέξοδον εἰς τὴν ἔρευναν τῆς αἰτίας της. Ἐζήτησε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀρχήν της. Νὰ μάθῃ τὸ πόθεν καὶ τὸ διατί τῆς ὑπάρξεώς της. Παντοῦ ἀπηύθυνε τὸ ἐρώτημα «ποῦ εἶσαι»; Καὶ πρὸς στιγμὴν ἐνόμισε ὅτι ἤκουε τὴν ἀπάντησιν νὰ βγαίνῃ μέσα ἀπὸ τὴν ἀγριωπὴν ὄψιν ὡρισμένων καταστάσεων τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς. Μέσα ἀπὸ τὴν φοβερότητα τῶν σχηματισμῶν τῶν βράχων καὶ τῶν σπηλαίων, μέσα ἀπὸ τοὺς κυματισμοὺς τῆς θαλάσσης, μέσα ἀπὸ τὴν βοὴν τῶν ὁρμητικῶν ποταμῶν, μέσα ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ πυρός, μέσα ἀπὸ τὴν φαινομενικότητα τῆς ὕλης, καὶ ἔτσι ἐλάτρευσε τὰ φαινόμενα. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπροχώρει. Καὶ ὁ νοῦς ἐπλανᾶτο φερόμενος ἀπὸ «ἀγνοίας εἰς ἄγνοιαν, ἀπὸ τῆς μὴ γινωσκούσης ἑαυτὴν ἀγνοίας εἰς τὴν γινώσκουσαν ἄγνοιαν». Πλὴν ὅμως ἐπροχώρησε. 'Αλλὰ τὸ τελικὸν συμπέρασμά του ἦλθε ἐκ τῶν Ἄνω. 'Απὸ τὴν 'Υπερφύσιν. Ἐξ 'Αποκαλύψεως. Καὶ ἔτσι εὑρέθη ἡ 'Αρχὴ τὴν ὁποίαν καὶ προσεφώνει μὲ διάφορα ὀνόματα. Τὴν ὠνόμασε Ζωὴν καὶ Ὕπαρξιν καὶ 'Αλήθειαν. Τὴν ὠνόμασε Νόμον καὶ Ἄπειρον καὶ Τελειότητα. Τὴν ὠνόμασε 'Ιεχωβᾶ, 'Ελοΐμ, 'Αδονάϊ. Τὴν ὠνόμασε 'Αλλὰχ καὶ 'Αγάπην καὶ Θεόν.

'Αλλὰ ποῖαι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς 'Αρχῆς αὐτῆς, ποὺ ὠνομάσθη Θεός, εἰς τὴν ζωήν μας; Περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἐγράφησαν αἱ κάτωθι γραμμαί. Καὶ πᾶς τις ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ θέμα εἶναι δύσκολον. Πλὴν ὅμως μὲ μέθοδον πρακτικὴν καὶ σύντομον θὰ προσπαθήσω νὰ ὑποδείξω τὰς ἐκδηλώσεις τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ζωήν μας καὶ τὰς ἀπὸ τῆς ζωῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀναβάσεις μας.

Ὅλοι μας φέρομεν μέσα εἰς τὰ μύχια τοῦ πνευματικοῦ εἶναι μας, ὅλοι μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μας ἐπιθυμοῦμεν θεμελιωδῶς τρεῖς πραγματικότητας, τὴν ζωήν, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀγάπην. Τὰ τρία αὐτὰ ἀποτελοῦν τοὺς οὐσιώδεις παράγοντας τῆς ὑπάρξεώς μας.

'Η ζ ω ή!... 'Η πρώτη φροντίς μας, ὁ πρῶτος παλμὸς τοῦ πόθου μας, ἡ πρώτη ἐπιδίωξίς μας ἀναφέρεται εἰς πὴν ζωήν. 'Η σκέψις ὅλων γύρω ἀπὸ τὴν ζωήν μας στρέφεται. 'Απ' ὅλους τοὺς θησαυρούς μας ὁ μόνος τὸν ὁποῖον ἀποχωριζόμεθα τελευταῖον εἶναι ἡ ζωή. Τίτλοι καὶ πλούτη καὶ δύναμις καὶ φήμη θεωροῦνται δευτερεύοντα. Τὸ πρωτεῦον εἶναι ἡ περιποίησις καὶ προστασία τῆς ζωῆς. Τὸ ἔνστικτον ποὺ ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὅταν βαδίζῃ εἰς μέρη σκοτεινὰ καὶ ἄγνωστα, νὰ τείνῃ τὸ χέρι του, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέχεται νὰ θυσιάσῃ ἕνα μέρος τοῦ σώματός του παρὰ νὰ διακινδυνεύσῃ ὁλόκληρον τὴν ζωήν του.

'Αλλὰ τότε διατὶ πολλάκις αὐτοκτονεῖ; 'Αλλ' οὔτε ἡ αὐτοκτονία δύναται νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ποθεῖ φοβερὰ καὶ δὲν φροντίζει διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς ζωῆς του. Διότι ἐκτὸς ποὺ ἡ αὐτοκτονία ἔχει βάσιν πὴν παραφροσύνην εἶναι καὶ προϊὸν ἀπάτης ἀλλὰ καὶ προϊὸν αἰσθηματικότητος. 'Η ἀπάτη περιέχει τὴν ἰδέαν τῆς ἐξαφανίσεως καὶ τῆς τελικῆς καταστροφῆς. Τὸ συναίσθημα περιέχει τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀποφυγῆς πῶν πολυπλόκων συνδυασμῶν τῶν ἀτυχῶν περιπτώσεων τῆς ζωῆς κάποιου ποὺ ζητεῖ ἀνακούφισιν, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει τὴν ἐκζήτησιν καταστάσεως διαφόρων συνθηκῶν ζωῆς.

'Η 'Α λ ή θ ε ι α !.. 'Ο δεύτερος πόθος μας ἢ ἡ δευτέρα πραγματικότης τῆς ὑπάρξεώς μας εἶναι ἡ ἀλήθεια. Τὸ πρῶτον ἐρώτημα τὸ ὁποῖον ψελλίζομεν μόλος εἰσέλθωμεν εἰς τὴν περίοδον τῆς ἀναπτύξεως εἶναι τὸ «Διατί;» Ἐρώτησις ποὺ φανερώνει ὅτι ὅλοι γεννώμεθα φιλόσοφοι. 'Ως παιδιὰ παίζομεν μὲ τὰ παιγνίδια μας. Τὰ χαλοῦμεν πολλὲς φορὲς διὰ νὰ εὕρωμεν ποία εἶναι ἡ αἰτία ποὺ κάνει τοὺς τροχοὺς τῶν παιγνιδιῶν νὰ γυρίζουν. 'Ως ἡλικιωμένοι οὐδέποτε ἀφήνομεν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐρωτήσεως τοῦ «διατί» καὶ τοῦ «δῆτι» τῶν πραγμάτων. Δι' αὐτὸ καὶ μὲ τὸν νοῦν μας ἀναλύομεν τὸ σύμπαν. Στρέφομεν τὰ τηλεσκόπιά μας πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ζητοῦμεν ν' ἀνακαλύψωμεν τὰ μυστικά του. Ἐρωτῶμεν τὰ ἄστρα νὰ μᾶς διηγηθοῦν τὴν ἱστορίαν τῆς λάμψεώς των. Ζητοῦμεν ἀπὸ τοὺς ὠκεανοὺς νὰ μᾶς φανερώσουν τὰ μυστήρια τοῦ βάθους των. Καὶ εἴμεθα διηνεκῶς ἀπησχολημένοι ζητοῦντες νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων καὶ μισοῦμεν ἐκείνους ποὺ μᾶς κρύπτουν τὴν ἀλήθειαν.

(Συνέχεια εἰς τὴν 15ην Σελίδα)

ΑΡΧΙΜ. ΓΕΡΜ. ΠΟΛΥΖΩΙΔΟΥ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὅλα ἐφαίνοντο ὡς νεκρά, ἐν τούτοις τὸ πᾶν ἐκερδίσθη. Μία οὐράνιος γαλήνη ἐπεκάθισεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ κατάπτωσις ἔφερε τὴν δόξαν· ὁ πόνος ἔδωκε τὴν εἰρήνην· κάθε πληγὴ ἐφωτοβόλησεν ὡς ἄστρον· τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας διεδέχθη τὸν πλήρη ἐξιλασμόν· ἡ σκιὰ ἐγέννησε τὴν γλυκύτητα τῆς αἰωνίου ἡμέρας. Αἱ γυναῖκες ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν αἱ πρῶται-πρῶται ποὺ διεκινδύνευσαν καὶ ἀπετόλμησαν μετὰ τὴν χαραυγὴν τῆς ἁγίας ἐκείνης πρωΐας.

Εἶχον φέρει δῶρα τίμια αἱ ἅγιαι ἐκεῖναι γυναῖκες διὰ τὸ σῶμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφαντάσθησαν ὅτι θὰ εὕρισκον ὡς παραμορφωμένον πλέον, καὶ συνήντησαν ἀγγέλους οἱ ὁποῖοι ταῖς συνέστησαν νὰ ἀποδιώξουν κάθε φόβον. Ὁ Κύριός των δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς προσφορᾶς τῶν ἀρωμάτων καὶ τοῦ μύρου των. Εἶχεν ὅμως ἀνάγκην τῆς χαρᾶς τῶν καρδιῶν των ὡς τῆς μεγαλυτέρας προσφορᾶς των· ἤθελε τὰς προσευχάς, τὰς ψαλμῳδίας των· ἤθελε τὸ μειδίαμά των· ἤθελε τὴν χαράν των εἰς κάθε ἔργον των, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς λύπας καὶ δυστυχίας των.

"Ἀνέστη" διελάλησεν, ἡ ἠχὼ δι' ὅλης τῆς Ἁγίας Πόλεως καὶ ἐγέμισεν κάθε γωνίαν ὅλου τοῦ κόσμου καί, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἔφθασε καὶ μέχρις ἡμῶν. Δὲν ἐξυπνοῦμεν τώρα εἰς τὸ σκότος· δὲν ἐγειρόμεθα εἰς τὴν πυκνὴν σκιάν. Οἱ Ἄγγελοι μᾶς χαιρετοῦν μόλις αἱ βλεφαρίδες μας ἀνοίξουν εἰς τὸ λυκόφως, καὶ τοὺς Ἀγγέλους αὐτοὺς ἀκούομεν ἐπὶ τόσους τώρα αἰῶνας νὰ λέγουν πρὸς ὅλον τὸν κόσμον:—«Ἀνέστη· μὴ φοβεῖσθε».

Ἀποδιώκομεν μακρὰν τώρα ὅλας τὰς συνοδοὺς τοῦ φόβου καὶ τοῦ θανάτου ὅπως ἔκαμον καὶ αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι κατὰ τὴν πρώτην Ἀνάστασιν. Χαίρομεν τὴν χαρὰν τὴν μεγάλην ποὺ δὲν θὰ διαρκέσῃ μόνον μίαν ἡμέραν. Αἱ προσευχαί μας αἱ ἐργασίαι μας, αἱ ὑλίψεις μας, ὅλαι ἔχουν τὸ Πάσχα των. Πρὸ ἡμῶν ὑπάρχει μία καρδία πάλλουσα τοὺς παλμοὺς τῆς δόξης καὶ τῆς χαρᾶς. Καὶ πρὸς τὴν καρδίαν αὐτήν, τὴν ζῶσαν αἰωνίως, καλούμεθα νὰ προσφέρωμεν, ὡς 'ἱλαροὶ δόται', τὴν ζωήν μας, διότι αὐτὸς εἶνε ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωή.

Ἡ μητέρα, ἡ ἁγία ἐκείνη ὕπαρξις, χαιρετίζουσα τὸ τέκνον της ἐπιστρέφον ἀπὸ τὸν κακὸν τὸν δρόμον, δὲν σκέπτεται πλέον, δὲν ἐνθυμεῖται τὰς μετ' ἀπολύτου ἀφοσιώσεως ὑπηρεσίας ποὺ προσέφερεν εἰς τὸ τέκνον της ἐκεῖνο. Ὄχι. Δὲν σκέπτεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ σκέπτεται μόνον περὶ τῆς ταχείας ἀναρρώσεως τοῦ τέκνου της ἐκείνου. Ὁ πατέρας ποὺ συγχαίρει τὸν υἱόν του ἢ κόρην του διὰ τὴν προαγωγὴν ἢ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των δὲν σκέπτεται καθόλου δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ χαίρει μόνον δι' ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾷ.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα χαίρουν ἐν τοῖς τέκνοις των. Ἡμεῖς χαίρομεν ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ. Οὕτως ἔγινεν κατὰ τὸ πρῶτον Πάσχα. "Ἀνέστη ὁ Κύριος', ἦτο ἡ φωνὴ ὅλων, ποὺ ἔχαιρον δι' Αὐτόν, λησμονήσαντες ὅλως διόλου τὴν ἰδίαν των χαράν. «Ὁ Κύριός ἐστι», εἶπεν ὁ Ἰωάννης ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐφάνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πρωϊνῆς λεπτῆς ὁμίχλης. «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» ἦτο ἡ ὄντως συγκινητικὴ ἐξομολόγησις τοῦ Θωμᾶ πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ Ἀνάστασις εἶχε τελευταῖον ἀποκαλυφθῇ. Ὁ Θωμᾶς δέ, διὰ τῆς κατ' ἀρχὰς ἀμφιβολίας του, ἐπιβεβαιώνει τὴν πίστιν μας καὶ μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ δρόμος πρὸς τὰ στήθη τοῦ Ἰησοῦ εἶνε ἀνοικτὸς καὶ ἐλεύθερος. Καλούμεθα ὅθεν ν' ἀναπτύξωμεν μίαν πασχαλινὴν χαράν, μίαν ἀνυπόκριτον χαράν, μίαν χαρὰν διὰ τὸν ἀναστάντα Χριστόν, μίαν χαρὰν μεγαλυτέραν ἀπὸ τῆς χαρᾶς τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Πόσον ζωηρὰ καὶ θερμὴ καὶ ἀνυπόκριτος ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ Πάσχα! Αἱ Ἅγιαι Γυναῖκες ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τοὺς Ἀποστόλους. Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀνεμέτρησε καλῶς ὅλα καὶ ἐβεβαιώθη προτοῦ ἀκόμη ὁ Ἰησοῦς φανερωθῇ, ὅτι ἠμποροῦσεν αὐτὴ μόνη, χωρὶς βοήθειαν ἄλλου, νὰ σηκώσῃ τὸ σῶμά Του. «Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται σκοτίας ἔτι οὔσης εἰς τὸ μνημεῖον καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον» (Ἰωάν. 20,1). Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἔτρεξαν οἱ δύο ὁμοῦ εἰς τὸ μνημεῖον" καί, μὴ εὑρόντες τὸ σῶμα ἐκεῖ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν. Καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς ψυχῆς εἶχε περάσει τὴν ἐνέργειαν τοῦ σώματος. «Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν;» (Λουκ. 24. 32).

Κάθε λέξις, κάθε πρᾶξις, κάθε σκέψις ἐγέμισεν ἀπὸ τὰς ἐπιγραμματικὰς ἐκείνας λέξεις: «ὁ Κύριος ἐστι». Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ ἀκόλουθοί Του εἶχον ἀνεγερθεῖ μαζύ Του. Καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν ἰδίαν ἀνυπόκριτον σκέψιν ἂς προσφέρωμεν πρὸς τὸν ἀναστάντα Χριστὸν τὴν χαράν μας ἐν αὐτῷ.. Θὰ ἦτο ἡ μεγαλυτέρα ἀσφαλῶς πρὸς Αὐτὸν προσφορὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἂς τὸ κάμωμεν τώρα.

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος τονίζει ὅτι πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου. Λέγει:—«Χαίρετε ἐν Κυρίῳ.» Καί, εἰς ἄλλην περίπτωσιν, ἐπαναλαμβάνει: «πάλιν θέλω εἰπεῖ, χαίρετε». Ἡ προσφορὰ ὅμως αὐτὴ τῆς χαρᾶς μας πρέπει νὰ ἐκπηγάζῃ ἀπὸ τὴν πίστιν, πρέπει νὰ ἔχῃ ζωὴν καὶ δύναμιν καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ διάρκειαν, νὰ εἶνε παντοτεινή. «Χαίρετε ἐν Κυρίῳ ΠΑΝΤΟΤΕ.» Πολλαὶ θαυμάσιαι πρωΐαι, ἐντὸς μιᾶς ἢ ἡμισείας ὥρας ἐπεσκιάσθησαν ἀπὸ ὁμίχλην, ἀπὸ βροχὴν ἢ ἀπὸ χιονοθύελλαν. Συχνάκις τὸν κατακάθαρον οὐρανὸν ἐν μιᾷ στιγμῇ κατακαλύπτουν αἰφνιδίως μαῦρα σύννεφα. Πολλάκις ξηρασία ἀφόρητος ἢ παγετὸς ἀπροσδόκητος κατέστρεψεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸν ἀναμενόμενον πλούσιον θερισμόν. Ἔχει ἡ πασχαλινὴ χαρά μας σταθερότητα; Ἔχει ἡ προσφορά τῆς χαρᾶς μας τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν τὸ Πάσχα ἔδωκε πρὸς τοὺς Ἀποστόλους;

Φαντασθῆτε ὀλίγους ἀνθρώπους μικρᾶς χώρας, περιφρονουμένους ἀπὸ ὅλους, ἐν τούτοις νὰ προτρέπωνται νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ διδάξουν ὅλα τὰ ἔθνη. Προσέξατε. Φίλους, οἰκίαν, οἰκογένειαν, πατρίδα, δυσκολίας, ἀπογοητεύσεις, ἀσθενείας ἢ θάνατον οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι τὰ προσέφερον ὅλα αὐτὰ καὶ ἐκράτησαν τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν των ὅτι ἀνέστη Οὗτος καὶ ἦτο ἐν δόξῃ. Τί σημασίαν εἶχεν ἐὰν οὗτοι ὑπέφερον. «Ἀπῆλθον οὖν χαίροντες» ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ.

Μὲ τὰς προσευχάς μας καὶ μὲ τὰ ἔργα μας, προσφέρομεν καὶ τὰς θλίψεις μας, προσφέρομεν καὶ τὰ βάσανά μας. Καὶ αἱ ἐνδεχόμεναι ἐν τῷ μέλλοντί μας λύπαι, καταστροφαί, θάνατοι δὲν θὰ μᾶς πτοοῦν καὶ δὲν θὰ μᾶς φοβίζουν καθόλου. Θὰ ἀντιμετωπίζωμεν τὴν ζωὴν ὅπως ἀκριβῶς ἀντιμετώπιζον αὐτὴν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, οἱ ὁποῖοι, μετὰ τὰς μαστιγώσεις, καὶ μετὰ τοὺς ἐξευτελισμοὺς «ἀνεχώρουν χαίροντες, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ ἠξιώθησαν νὰ ἀτιμασθῶσι» (Πράξεις 5, 4). Ἐὰν ὅθεν τὰ μέλη μας ἀλγοῦν, ἐὰν ἡ καρδία μας εἶνε βεβαρυμένη, ἐὰν ὁ νοῦς μας εἶνε σκοτισμένος, ἂς εἴπωμεν πρὸς αὐτά:—Ἀνήκετε εἰς τὸν Χριστόν· ἀνέστητε· χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. Χριστὸς ἀνέστη.

Πρωθιερέως Μελ. Κεσσεκίδου

ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

'Αφιεροῦται πρὸς τοὺς πολυαγαπημένους μου σπουδαστάς, συναγωνιστὰς δὲ τῆς αὔριον, τῆς ἐν Πάμφρετ Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς.

'Ο γλυκὺς Διδάσκαλος παραλαμβάνει τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα καὶ λέγει πρὸς αὐτούς:

«'Ιδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς 'Ιεροσόλυμα καὶ παραδοθήσεται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοῖς 'Αρχιερεῦσι καὶ τοῖς Γραμματεῦσι καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς Ἔθνεσι καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτὸν καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. (Μάρκου Ι. 32).

Πικροὶ βεβαίως, ἀγαπητοί, οἱ λόγοι τῆς προρρήσεως ταύτης, ἡ ὁποία τὴν ἐπαύριον θὰ καταστῇ γεγονός, σπαράσσουσι τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ μάλιστα, ὅταν ἡ καρδία αὕτη ἔχῃ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία τὴν καταπλημμυρεῖ. Ἀπαιτεῖται ὄντως ὑπέροχος καὶ ἐν ταὐτῷ ὑπεράνθρωπος δύναμις καὶ σθένος, ὅπως οἱ λόγοι αὐτοὶ ἐξέλθωσι χωρὶς ν' ἀκολουθοῦνται εὐθὺς ἀμέσως καὶ ἀπὸ δραστήρια μέσα πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ φοβεροῦ τέλους των. Τόσον δὲ ἀφαντάστως ὑπέρμετρος αὐτοθυσία προσυπονοεῖται, ὥστε οἱ μαθηταί, οἱ ἀφελεῖς μαθηταί, σχεδὸν δὲν ἐννόησαν ἢ ἀντελήφθησαν ὅλως ἀντιθέτως τὸ πρᾶγμα. 'Αλλὰ ταχύτατα, ὁ μέλλων νὰ θυσιασθῇ Διδάσκαλος, τοὺς ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν πλάνην των, διὰ νὰ τοῖς εἴπῃ, ὅτι ἡ αὔριον ἀνοίγει τὴν Πύλην τῶν μόχθων, τῶν ἀγώνων, τῶν θυσιῶν ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸν μακρὸν καὶ ἄναντη δρόμον τοῦ καθήκοντος, τὸν δρόμον ὅστις ὁδηγεῖ μὲ ἱδρῶτα, μὲ δάκρυα, μὲ τὸ αἷμα ἐκείνων, οἵτινες τὸν ἀκολουθῶσιν.

Αὐτὴ ἦτο ἡ ζωὴ τοῦ Θεανθρώπου, ἀγαπητοί μοι σπουδασταί. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ ὅλων, ὅσοι, μὲ ἕν εὐγενὲς ἰδανικόν ὡς κατεύθυνσιν, ἀκολουθοῦσι τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀρετῆς. Τὸ Εὐαγγέλιον ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ 'Ιστορία ἀφ' ἑτέρου, μαρτυροῦσι μὲ τὰ ἀψευδέστερα παραδείγματα τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἡ ὁποία ἀριθμεῖ βίον ἀμετρήτων αἰώνων. Διὰ τοῦτο τὴν ἀλήθειαν ταύτην δὲν πρέπει νὰ ἀποκρύπτωμεν ἀπὸ σᾶς, οἵτινες θὰ μᾶς διαδεχθῆτε αὔριον, ἀπὸ σᾶς τὰ τέκνα μας, τοὺς φίλους μας, τοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς μικροτέρους.

Ὅταν ἔχωμεν ἰδανικὰ εὐγενῆ πρὸς πραγματοποίησιν, ὅταν αἰσθανώμεθα ἐντός μας τὴν ἀνάγκην τῆς ἀνυψώσεως, βεβαίως κατὰ τὰς προσπαθείας μας θὰ συναντήσωμε τὴν ἀντίδρασιν, ἡ ὁποία θὰ ἦναι τόσον περισσότερον ἀγρία, ὅσον περισσότερον ζωηρὰ εἶνε ἡ δρᾶσίς μας. Ἂς γνωρίσωμεν αὐτὸ καλῶς, ἂς ἐμφυτεύσωμεν τὴν ἰδέαν αὐτὴν βαθειὰ εἰς τὰς ψυχάς μας, οὕτως ὥστε, ὅταν μίαν ἡμέραν, ἡμέραν ἀναπόφευκτον, ἄλλως τε, εὑρεθῆτε καὶ σεῖς, ὅπως εὑρέθημεν καὶ ἡμεῖς ὅλοι καὶ εὑρισκόμεθα διαρκῶς, πρὸ τῆς ἀντιδράσεως, πρὸ τῆς ἀντιδράσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία θὰ ἀπαιτήσῃ θυσίας, ἀγῶνας, ἱδρῶτας καὶ αἷμα ἀκόμη, νὰ μὴ ἀποδειλιάσητε. Εἶνε τὸ μοιραῖον συνάντημα τῶν εὐγενῶν δολίχων. Ὅλοι πρέπει νὰ τοὺς δεχθῶμεν μὲ τὴν μεγαλητέραν ψυχραιμίαν, καθὼς ὁ ναύτης, ὁ ὁποῖος συναντᾷ ἀντίθετα ρεύματα.

Τὰ ἰδανικά, εἶνε δένδρα, τὰ ὁποῖα ποτίζει τὸ αἷμα καὶ ὁ ἱδρὼς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὰ τρέφουν καὶ τὰ διατηροῦν. 'Αλλὰ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των καὶ τὴν πραγματοποίησίν των δὲν πρέπει ἡ πεποίθησίς μας νὰ σταματᾷ ἕως ἐδῶ. Ἂς μάθωμεν καὶ ἂς κατανοήσωμεν, ὅτι μετὰ τὴν περίοδον τῶν ἀγώνων, θὰ ἔλθῃ ἡ περίοδος ἡ μακρὰ καὶ ἀτέρμων, ἡ περίοδος τῆς δόξης καὶ τιμῆς.

Μετὰ τὴν περίοδον τῶν θυσιῶν, ἡ ἡμέρα τῆς 'Αναστάσεως.

Τὸ λέγει ὁ Σωτὴρ μὲ τρεῖς μόνον λέξεις:

«Καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται...» Τὸ βροντοφωνεῖ καὶ ἡ 'Ιστορία, ἡ ὁποία διαπιστοῖ, ὅτι εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιμόχθου καὶ ἀκανθοσπάρτου ὁδοῦ εὑρίσκεται ὁ ὑπέροχος λόφος, ὅπου ἡ ἀποθέωσις στέφει τὰ μέτωπα τῶν σταθερῶν καὶ ἡ νίκη ὑποδέχεται ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐγνώρισαν καὶ ἔμαθον νὰ ἐπιμείνωσι καὶ ὑπομείνωσι, νὰ μοχθήσωσι καὶ ἀγωνισθῶσι. Πρὸς τί λοιπὸν νὰ δειλιῶμεν; ἀφοῦ αἱ σταγόνες τῶν ἱδρώτων μας θὰ καταστῶσι πολύτιμοι μαργαρῖται καὶ οἱ θρόμβοι τῶν αἱμάτων μας περίλαμπροι ἀδάμαντες, οἱ ὁποῖοι θὰ στολίσωσι τὸν στέφανον τῆς ἀμοιβῆς, ὅστις μᾶς ἐπιφυλάσσεται;

Μὲ τὰ σημεῖα τῶν ἥλων εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὴν οὐλὴν τῆς λόγχης εἰς τὴν πλευράν, παρουσιάσθη ὁ ἀναστὰς 'Ιησοῦς εἰς τοὺς ἕνδεκα μαθητάς του, οἱ ὁποῖοι φόβῳ συνείχοντο. Παρουσιάσθη πρὸς αὐτοὺς καί, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς ἐδείκνυε τὰ σημεῖα τοῦ Πάθους, ἐξ ἄλλου τοῖς ἔλεγε:

«Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς.»

Τὴν σημασίαν τῶν λόγων τούτων οἱ μαθηταὶ ἐνόησαν καλύτερον ὅταν ἐξῆλθον εἰς τὸ κήρυγμα καί, ὅταν εἶδον τὴν ὑποδοχὴν ποὺ κάμνουσι συνήθως εἰς τὴν ἀλήθειαν οἱ θιασῶται τοῦ ψεύδους. Ἡμεῖς ἔχοντες ὄπισθεν ἡμῶν μακρὸν παρελθόν, μεστὸν τόσων ἐπεισοδίων καὶ διδαγμάτων, εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐρευνήσωμεν τοὺς λόγους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους πρῶτος ὁ Σωτὴρ ἀπηύθυνε μετὰ τὴν 'Ανάστασίν Του εἰς τοὺς συνηγμένους μαθητάς Του. Τοῖς εἶπε μὲ ἄλλους λόγους, ὅτι καθὼς ὁ Πατὴρ ἀπέστειλεν Αὐτὸν μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ διδάξῃ οὕτω καὶ ἐκεῖνοι ἔχουσι τὴν ἰδίαν ἀποστολὴν καὶ τὰ ἴδια καθήκοντα.

Ἔφερον ἐπ' ὤμων οἱ μαθηταὶ τὴν γλυκεῖαν ἐντολὴν τῆς διδασκαλίας, ἡ ὁποία ὤφειλε νὰ συνοδεύηται μὲ ὅλας τὰς ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι τὴν καθιστῶσι καρποφόρον καὶ ἀποτελεσματικήν. Ἔπρεπε νὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ τὴν πεποίθησιν εἰς ὅ,τι ἐδίδασκον, μὲ τὴν καρτερίαν, μὲ τὴν ὑπομονήν, μὲ τὸ θάρρος, μὲ τὴν ἀνεξικακίαν. Ἔπρεπε νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψει των, ὅτι κατέρχονται, ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, εἰς διωγμοὺς τουτέστι καὶ βασανιστήρια.

Γνωρίζομεν ἐκ τῆς 'Ιστορίας καὶ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα, πόσον οἱ 'Απόστολοι ἐξεπλήρωσαν τὴν ἐντολήν των ταύτην, δὲν θὰ εἴπω δὲ νέον, ἂν σημειώσω ἐνταῦθα ὅτι ὁ Χριστὸς τὴν ἀποστολὴν τὴν ὁποίαν συνόψισεν εἰς τρεῖς μόνον λέξεις: «Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατὴρ» τὴν ἐπαναλαμβάνει καὶ πρὸς ὅλους ὑμᾶς. Τὸ ἔργον τῆς μεγάλης 'Αληθείας δὲν ἐπληρώθη εἰσέτι. Τὰ μεγάλα ἰδανικὰ δὲν κατῆλθον ἀκόμα εἰς τὴν πραγματικότητα. Ὑπολείπεται νὰ γίνουν ἀκόμη ἀρκετὰ καὶ ἡ συμπλήρωσις ὅλων αὐτῶν ἀποτελεῖ τὴν ἀποστολήν μας καὶ ἀποστολὴν ὅλων μας.

(Συνέχεια εἰς τὴν 14ην Σελίδα)

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

ΠΑΣΧΑ!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Ἂς ὑποδεχθῶμεν μὲ χαρὰν μεγάλην τὸ σωτήριον Πάσχα. Εἰς τὸν ἁρμονικὸν συνηχισμὸν τῶν κωδώνων τῆς Μεγάλης αὐτῆς Ἑορτῆς, ἂς ἀπαντήσουν οἱ παλμοὶ τῶν καρδιῶν ὅλων μας, ἁγνοὶ καὶ θερμοί, ὅπως ἀπήντησαν αἱ καρδίαι τῶν Μυροφόρων γυναικῶν εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φαιδρᾶς προσφωνήσεως τοῦ Ἀγγέλου. Εἰς τὴν μεγάλην ἀναγέννησιν ποὺ ἐπιτελεῖται, εἶνε καιρὸς νὰ συμβάλωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς ἠθικῆς μας ἀναγεννήσεως! Ἀπὸ τοῦ Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἐξεπήδησεν ἤδη ἡ χαρὰ καὶ τὸ Φῶς, ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ ἀγάπη. Καὶ εἶνε καθῆκόν μας νὰ μὴ ἀφήσωμεν τὰ σώματά μας σκιερά, νὰ μὴ ἀφήσωμεν ψυχρὰς καὶ παγωμένας τὰς ψυχάς μας. Ἀπὸ τὴν ὡραίαν αὐτὴν Ἑορτὴν τῶν Ἑορτῶν πρέπει νὰ ἀντλήσωμεν τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον. Δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν ξένοι καὶ ἀπαθεῖς πρὸς τὴν χαρὰν αὐτὴν τὴν μεγάλην, τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τοῦ Πάσχα. Χριστὸς Ἀνέστη!

— ❖ —

ΑΠΟ ΑΛΛΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

ΕΙΝΕ ὡραία ἡ κίνησις ἡ ὁποία γίνεται κατ' ἔτος εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ὀργανώσεις τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἶνε γνωστὴ ὡς Church Appreciation Movement. Διενεργεῖται τακτικῶς κατ' ἔτος καὶ σκοπὸν ἔχει νὰ ἀντιληφθῇ τὰς ἀπαιτήσεις τὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ τοὺς θρησκευτικοὺς πόθους τῶν ποιμνίων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν κοὶ ἰδιαίτατα τῶν νεαρῶν των, πρὸ παντός, μελῶν. Εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι αἱ περιστάσεις ἀλλάσσουν πάντοτε καὶ αἱ Ἐκκλησίαι εἶναι ὑποχρεωμέναι νὰ παρακολουθοῦν πιστότατα τὰ τέκνα των διὰ νὰ συνιστοῦν καὶ τὰ ἀνάλογα ἀντίδοτα. Σκοπός, ὡσαύτως, τῆς τοιαύτης αὐτῆς κινήσεως εἶνε νὰ ἐνισχύῃ τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας μὲ ἄλλας Ἐκκλησίας τοῦ ἰδίου ἢ καὶ διαφόρου δόγματος. Κατὰ τὰς συναθροίσεις κυρίως αὐτάς, ἀναπτύσσονται αἱ ἐνέργειαι αἱ ὁποῖαι γίνονται χάριν τῶν ποιμνίων καὶ αἱ διάφοροι δυσκολίαι τὰς ὁποίας ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία διὰ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς χριστιανούς της εἰς «νομὰς σωτηρίους». Ἐπὶ πλέον εἰς τὰς ἰδίας συναθροίσεις κανονίζεται, ἐκ τῶν προτέρων καὶ ἐν λεπτομερείαις, καὶ τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τὸ λίαν προσεχὲς μέλλον.

— ❖ —

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

ΤΟΝ προσεχῆ Μάϊον ἐν μέγα Ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον θὰ λάβῃ χώραν ἐν Οὐτρέχτῃ τῆς Ὁλλανδίας ἀποτελούμενον ἀπὸ ἐξήκοντα ἀντιπροσωπείας διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν Ὀργανώσεων διὰ νὰ ὀργανώσῃ Ἓν Παγκόσμιον Συνέδριον Ἐκκλησιῶν. Ἐπίσης ἐν Αὐστραλίᾳ τὸν ἐρχόμενον Αὔγουστον 5000 ἀντιπρόσωποι ἀπὸ 45 χώρας θὰ συνέλθουν διὰ νὰ ἀνταλλάξουν τὰς ἀπόψεις των ἐπὶ διαφόρων φλεγόντων ζητημάτων, καὶ ἰδιαίτατα τοῦ Φασισμοῦ καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ. Τὸν δὲ Δεκέμβριον τοῦ ἔτους αὐτοῦ, 400 Ἀντιπρόσωποι θὰ συνέλθουν ἐν Μαδρὰς τῶν Ἰνδιῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου διὰ νὰ συζητήσουν ἀνάλογα ζητήματα καὶ ἰδιαιτέρως ζητήματα Ἱεραποστολικά, τὰ ὁποῖα καὶ περισσότερον ἐνδιαφέρουν τοὺς λαοὺς τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως διαπιστοῦμεν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ συνέδρια εἶναι, ὅτι τελευταίως ἔχουν κατανοήσει καὶ πολλοὶ κοσμικοὶ παράγοντες ὅτι ὑπάρχει ἄμεσος σχέσις μεταξὺ τῶν προβλημάτων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν διεθνῶν πολιτικῶν ζητημάτων. Μία στενὴ συνεργασία θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπέλθῃ μεταξὺ τῶν Κυβερνήσεων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχηγῶν διὰ νὰ εὕρουν ἄνευ προκαταλήψεων ἕνα καλὸν τρόπον ἐξυπηρετήσεως τῶν εὐγενῶν ἰδεωδῶν. Ἄλλως, θὰ θρηνήσωμεν πικρότατα ἀργότερον καὶ τὴν εὐθύνην ἀκεραίαν θὰ ἔχουν οἱ Μεγάλοι ἡγέται.

— ❖ —

ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

ΕΝΑΣ Κινέζος Ἱεραπόστολος κατήρτισε μίαν πολύ-πολὺ ἐνδιαφέρουσαν στατιστικὴν περὶ τοῦ ἔργου τῶν Καθολικῶν Ἱεραποστολῶν τῆς Κίνας διὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1937. Ὁ Καθολικὸς πληθυσμὸς τῆς Κίνας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Μαντζουρίας ἀνέρχεται εἰς 2,934,176. Οἱ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο βαπτισθέντες ἀνῆλθον εἰς 106,306. Οἱ κατηχούμενοι ἢ προπαρασκευαζόμενοι διὰ τὸ βάπτισμα συμποσοῦνται εἰς 506,670. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 4,452 Καθολικῶν Κληρικῶν ποὺ εἶναι ἀπησχολημένοι μὲ τὸ ἔργον τοῦτο, τοῦ ἐκκαθολικισμοῦ Κινέζων, 2)5 εἶναι ἰθαγενεῖς Κινέζοι. Ὡσαύτως ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 1,263 Μοναχῶν-Ἱεραποστόλων τὸ 1)2 εἶναι ἐντόπιοι καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 5,740 γυναικῶν-Ἱεραποστόλων τὰ 2)3 εἶναι ἰθαγενεῖς ἐπίσης. Τῆς ὅλης κινήσεως προΐστανται 24 Ἐπίσκοποι, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 13 εἶναι Κινέζοι, ἡ δὲ ὅλη περιοχὴ κατανέμεται εἰς 129 Ἐκκλησιαστικὰς περιφερείας μὲ 25 κεντρικοὺς τομεῖς.

ΑΡΧΙΜ. ΓΕΡΜ. ΠΟΛΥΖΩΙΔΟΥ

Ο ΑΜΒΩΝ

ΠΕΡΙ ΘΕΙΟΥ ΖΗΛΟΥ

Ὁ Ζῆλος τῶν Μυροφόρων γυναικῶν. — Ὁποία τιμή! — Τί εἶναι Ζῆλος; — Διατί ἐπιβάλλεται ὁ Ζῆλος; — Σημειναὶ περιστάσεις. — Γνωρίσματα τοῦ ἀληθινοῦ Ζήλου. —Εἰλικρίνεια. — Ἐπίγνωσις. — Δύο ὡρολόγια. — Οὐδεμία «πρόοδος» χωρὶς λογικὸν Ζῆλον.

«Καὶ λίαν πρωῒ ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς. Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;» (Μάρκου 16,3)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Ποιὸς δὲν θαυμάζει τὸν ζῆλον, ποιὸς δὲν ἐπαινεῖ τὴν συμπεριφορὰν τῶν Μυροφόρων γυναικῶν ἀπέναντι τοῦ ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ! Μὲ τὸν βαθύτερον ζῆλον καὶ μὲ τὴν μεγαλητέραν χαράν, μεταβαίνουν ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, πρωῒ-πρωΐ, διὰ νὰ ἀλείψουν μὲ μῦρα τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ δηλώσουν καὶ μετὰ θάνατον τὸν σεβασμόν των πρὸς τὸν Μέγαν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου. Πηγαίνουν εἰς τὸν τάφον τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου των, κινούμεναι ἀπὸ πίστιν καὶ ἀγάπην καὶ ζῆλον βαθὺν πρὸς Ἐκεῖνον ποὺ ἦτο 'ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, ὁ λιμὴν τῶν χειμαζομένων, ὁ ἰατρὸς τῶν νοσούντων.'

Δικαιότατα ὅθεν ἡ Ἐκκλησία μας ἡ Ὀρθόδοξος ὥρισεν ὅπως, ἀμέσως μετὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἀντίπασχα, ἑορτάζηται ἡ Ἑορτὴ τῶν Μυροφόρων γυναικῶν καὶ τονίζηται ὁ μέγας καὶ ἐξαιρετικὸς ζῆλος τῶν πρώτων γυναικῶν τὰς ὁποίας ἕνας ἄγγελος ἐχαιρέτισε μὲ τὰς ὡραιοτέρας τῶν λέξεων καὶ τὰς ἔστειλε νὰ ἀναγγείλουν τὸ μέγα γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ πρὸς ὅλον τὸν κόσμον. Ὁποία τιμή! Ὁποῖον προνόμιον! Ὁποῖος ἐξαιρετικὸς συμβολισμός!

Καὶ ὁ ζῆλος τὸν ὁποῖον δεικνύουν αἱ ἕξοχοι ἐκεῖναι καὶ τετιμημέναι τρεῖς γυναῖκες, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, ἀξίζει νὰ μελετηθῇ σήμερον, Κυριακὴν τῶν «Μυροφόρων», ὄχι μόνον ἐκ μέρους τῶν σημερινῶν γυναικῶν, ἀλλά, καί, γενικώτερον, ἐκ μέρους ὅλων μας. Ἂς ἐξετάσωμεν νὰ εὕρωμεν ἐὰν εἶνε ἀπαραίτητος ὁ θεῖος ζῆλος καὶ ποῖα εἶνε τὰ πραγματικὰ γνωρίσματα μὲ τὰ ὁποῖα διακρίνεται ὁ ἀληθινὸς ζῆλος ἀπὸ τὸν μὴ ἀληθινόν.

Α'.—ΔΙΑΤΙ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ Ο ΖΗΛΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΖΗΛΟΣ;

Ζῆλος Θεοῦ εἶνε ἡ συνεχὴς καὶ φλογερὰ ἐκείνη ἐπιθυμία ποὺ αἰσθάνεται ὁ πραγματικὸς χριστιανὸς διὰ νὰ ζῇ βίον χριστιανικὸν καὶ νὰ ὑπερασπίζῃ κάθε τι τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν Θρησκείαν. Εἶνε τὸ συναίσθημα ἐκεῖνο ποὺ ἀπαιτεῖ ὅπως παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων δοξάζηται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Κάθε Χριστιανὸς ὀφείλει ν' ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς τὸν Θεόν· καὶ τῆς ἀγάπης αὐτῆς φυσικὴ συνέπεια εἶνε ὁ ζῆλος, διότι ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν εἰλικρινῶς θὰ εἶνε καὶ θερμὸς ζηλωτὴς διὰ τὰ τῆς θρησκείας του.

Ἡ εἰλικρινὴς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη ἀπαιτεῖ ὅπως ὁ ἄνθρωπος κάμνῃ ὅ,τι εἶνε εὐχάριστον εἰς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶνε εὐχάριστον εἰς τὸν Θεὸν παρὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ γνωρίσουν τὸν ἀληθινὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκπλήρωσις ἐνδέχεται εἰς τὰς ἀρχὰς νὰ εἶνε ὀλίγον κοπιώδης ἀλλ' εἰς τὸ τέλος θὰ εἶνε πάντοτε ὡραία καὶ ἥσυχος;

(α).—ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ὁ θεῖος ζῆλος ἐπιβάλλεται ὄχι μόνον λόγῳ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε καὶ ἐντολὴ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὸν Προφήτην Ἰεζεκιὴλ (Κεφ. 3 ἐδάφ. 18) ἀναφέρεται ὅτι ὁ Θεὸς παραγγέλλει ὅτι κάθε ἄνθρωπος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δεικνύῃ εἰς τὸν ἀσεβῆ τὸν ἀληθινὸν δρόμον, διότι, ἄλλως, εἶνε ὑπεύθυνος αὐτός. Ἐξ ἄλλου τὰ λόγια τοῦ Ἀγγέλου πρὸς τὰς γυναῖκας: «Ὑπάγετε, εἴπατε κλπ.,» δὲν σημαίνουν τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν ζῆλον ποὺ πρέπει νὰ δεικνύῃ ὁ καθεὶς διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ πλησίον. Εἶνε ἐπίσης ἐπίκαιρον νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον εἶπε:—«Βόσκε τὰ ἀρνία μου, ποίμαινε τὰ πρόβατά μου,» συνιστῶν δι' αὐτοῦ πρὸς ὅλον τὸν κόσμον βαθὺν ζῆλον ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἔργου.

(β).—ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ

Ἀλλ' αἱ σημεριναὶ περιστάσεις, αἱ τάσεις τῆς ἐπιθέσεως γενικῶς κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιβάλλουν εἰς τοὺς πραγματικῶς θρησκεύοντας χριστιανοὺς νὰ ἀγρυπνοῦν συνεχῶς καὶ νὰ φροντίζουν ὥστε νὰ μὴ περιφρονῆται τὸ περιύμνητον ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Εἰς τοὺς πρώτους-πρώτους αἰῶνας τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ χριστιανοὶ ἐδείκνυον ἐξαιρετικὸν ζῆλον Θεοῦ. Ὑπάρχουν πλεῖστα ὅσα παραδείγματα. Ἀλλ' ἀναφέρω πρόχειρα τὰ παραδείγματα τοῦ Ἐπισκόπου Σμύρνης Πολυκάρπου, τῆς σεμνῆς Παρθένου Ἀπολλωνίας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τοῦ σεβαστοῦ πρεσβύτου Μητρᾶ τῆς ἰδίας πόλεως, ποὺ καὶ οἱ τρεῖς προὐτίμησαν νὰ ἀποκεφαλισθοῦν ἀντὶ νὰ ἐκφωνήσουν λόγια ἀσεβῆ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς Θρησκείας Του, ἀντὶ νὰ καταπνίξουν τὸν ζῆλόν των.

Β'.—ΤΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΖΗΛΟΥ

(α).—ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ὥστε πρῶτον γνώρισμα τοῦ Θείου Ζήλου εἶνε ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ προθυμία ὅπως ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω εὔκολα ἐννοοῦμεν. Δηλαδὴ ὁ Θεῖος Ζῆλος πρέπει νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ χρέους, τῆς πρὸς τὸν Θεὸν εἰλικρινοῦς ἀγάπης. Διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ζηλωτὴς τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνος ποὺ ὅ,τι κάμνει τὸ κάμνει ὄχι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ διὰ τὸ ἰδικόν του συμφέρον, διὰ τὸ ἰδικόν του ἐγώ.

Ὁ τοιοῦτος ζῆλος, δὲν διαφέρει ποσῶς ἀπὸ τὸν ζῆλον τῶν Φαρισαίων, περὶ τῶν ὁποίων τόσον αὐστηρῶς ὡμίλησεν ὁ Χριστός. Ἐκόπτοντο οὗτοι ὑπὲρ τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου, ἐφώναζον διὰ τὰς ὑπερβασίας τῆς Μωσαϊκῆς Νομοθεσίας. Ἀλλὰ τὸ ἔκαμνον αὐτό, διὰ νὰ φανοῦν ἁπλούστατα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ἐφύλαττον δῆθεν τὸν Νόμον καὶ νὰ προσελκύσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὴν ἐκτίμησιν, τὸν

σεβασμὸν καὶ τοὺς ἐπαίνους τῶν ἄλλων, ποὺ ἔβλεπον τὰ πράγματα ὅπως καὶ ἐκεῖνοι.

Πῶς λοιπὸν εἶνε δυνατὸν τοιοῦτος ζῆλος, ποὺ πηγάζει ἀπὸ ἐλατήρια ὄχι ἁγνά, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν; Μόνον πρόθεσις εἰλικρινής, μόνον πρόθυμος διάθεσις, μόνον ἐλατήρια καθαρὰ ἀποτελοῦν τὰ πρῶτα καὶ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ θείου ζήλου, ὅπως μᾶς διδάσκει καὶ ἡ περικοπὴ ἡ εὐαγγελικὴ ποὺ ἀναγινώσκεται κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων σήμερον.

(6).—ΕΠΙΓΝΩΣΙΣ

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ δεικνύωμεν ἁπλῶς ζῆλον. Χρειάζεται ζῆλος κ α τ' ἐ π ί γ ν ω σ ι ν δηλαδὴ ζῆλος ποὺ νὰ διατελῇ π ά ν τ ο τ ε ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς ὀρθῆς ἐκτιμήσεως προσώπων, πραγμάτων καὶ περιστάσεων. Ποιὸς δὲν θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ ἀληθινὸς ζῆλος πρέπει νὰ συνοδεύηται πάντοτε ὑπὸ τῆς πίστεως;

Λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ὁ ὁποῖος εἶνε τὸ πειστικώτερον πρότυπον τοῦ ζήλου, ὄχι μόνον τοῦ εἰλικρινοῦς ἀλλὰ καὶ τοῦ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλου. Ὁ μέγας αὐτὸς τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος εἶχε ζῆλον ὅσον κανεὶς ἄλλος. Διότι τί ἄλλο παρὰ ὁ ζῆλος παρεκίνησαν αὐτὸν νὰ διασχίζῃ τὰς μεγάλας καὶ ἀπεράντους ἐκτάσεις τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης διὰ νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ φωτίζῃ ὅλον τὸν κόσμον;

ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Ὑπάρχουν σήμερον πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ζῆλον. Ἀλλ' ὁ ζῆλός των αὐτὸς δὲν εἶνε κατ' ἐπίγνωσιν, δὲν χειραγωγεῖται ὑπὸ τοῦ νοῦ, δὲν διευθύνεται ὑπὸ τῆς ὀρθῆς ἐκτιμήσεως τῶν πραγμάτων. Στηρίζεται μόνον εἰς ἐπιπολαιότητα· κρίνει ἐπιπόλαια καὶ πρόχειρα.

Βάλετε ὅμως δύο ὡρολόγια κοντὰ-κοντά. Τὸ ἕν τρέχει πολὺ πρὸς τῆς ὥρας· τὸ ἄλλο πηγαίνει λελογισμένως καὶ δεικνύει τὴν ἀκριβῆ ὥραν, μὲ τὸ δευτερόλεπτον ἀκόμη. Εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο θὰ στηριχθῶμεν; Εἰς ἐκεῖνο ποὺ τρέχει μὲ τὸ παραπάνω ἢ εἰς τὸ ἄλλο ποὺ πηγαίνει βραδέως μέν, ἀλλ' ἀσφαλῶς; Ἀναμφιβόλως εἰς τὸ δεύτερον, τὸ ὀρθόν.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ἐκείνους τῶν ὁποίων ὁ ζῆλος εἶνε ἤρεμος, καὶ ἀκλόνητος καὶ κατ' ἐ π ί γ ν ω σ ι ν, ὅπως λέγει ἡ Ἁγ. Γραφή.

ΑΣ ΣΚΕΦΘΩΜΕΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΟΝ

Ἂς καταβάλωμεν προσπαθείας καὶ ἡμεῖς νὰ ἀναπτύξωμεν τὸν ζῆλον ἐκεῖνον ποὺ περισσότερον χρειάζεται εἰς τὰς σημερινὰς μάλιστα περιστάσεις. Πρέπει νὰ ἀναλάβωμεν τὸν ἄδολον καὶ σταθερὸν καὶ λελογισμένον ζῆλον διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν ἔργα ἄξια λόγου. Ἄλλως οὐδεμίαν πραγματικὴν πρόοδον θὰ σημειώσωμεν εἰς τὸ ἐνεργητικόν μας.

Εἶνε καιρὸς πλέον νὰ σκεφθῶμεν πρακτικώτερον καὶ νὰ ἀφήσωμεν νὰ ἀνάψῃ μέσα μας τὸ πῦρ τὸ ἄδολον καὶ γλυκὺ τοῦ θείου ζήλου. Μιμηθῶμεν εἰς τὰ ἔργα των τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, τὰς Ἁγίας ζηλωτρίας γυναῖκας ποὺ ἑορτάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας σήμερον καὶ πρὸς τὰς ὁποίας ὁ Ἄγγελος, ὁ περιβεβλημένος στολὴν λευκήν, εἶπε:

Ὑπάγετε, εἴπατε τοῖς μαθηταῖς
ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν·
ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν.»

Ἀντ. Ι. Φαρμάκη

ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΑΡΤΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Ἰωάν. 6, 35)

Μετὰ τὸ θαῦμα τῶν ἄρτων καὶ τῆς θαλασσοταραχῆς, πλησίον τῆς Καπερναούμ, πλῆθος κόσμου καὶ ὄχλου πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, πλούσιοι καὶ πτωχοί, γέροντες καὶ νέοι, γραμματισμένοι καὶ μὴ (ἐκτὸς βεβαίως τῶν ὑποκριτῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων) ἔτρεξαν πρὸς τὸν Διδάσκαλον Ἰησοῦν, χορτασμένοι πλέον ἐκ τῶν εὐλογηθέντων καὶ πληθυνθέτων ἄρτων, πρὸς τὸν Ἰησοῦν, μὴ λογαριάζοντες ἀπόστασιν καὶ κόπον, ἵνα ἀκούσουν τὰ ζωντανὰ λόγια τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ γλυκυτάτου στόματος τοῦ Ἰησοῦ, μὲ τὴν πεποίθησιν πλέον ὅτι Αὐτὸς ποὺ ποιεῖ τόσα θαύματα ὑπερφυσικὰ καὶ δίδει τὸν ἄρτον εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς ξαναδώσῃ τὴν τροφὴν των ἄνευ κόπου καὶ ἐργασίας, ἵνα πληρωθῇ τὸ κενὸν τοῦ στομάχου. Καὶ εὑρὼν ὁ Μέγας Διδάσκαλος τὴν εὐκαιρίαν, ἀπὸ τὰ ὑλικὰ τοὺς ἀναβιβάζει εἰς τὰ πνευματικὰ ἐπίπεδα τῆς ψυχῆς, λέγων πρὸς αὐτούς: «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Ἄρτος τῆς Ζωῆς!»

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὅπως τὸ σῶμα ἔχει ἀνάγκην τοῦ ὑλικοῦ ἄρτου τοιουτοτρόπως καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου χρειάζεται τροφῆς πνευματικῆς, καὶ αὐτὴ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅστις λέγει «ὁ γὰρ ἄρτος τοῦ Θεοῦ ἐστιν ὁ καταβαίνων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ζωὴν διδοὺς τῷ κόσμῳ. (Ἰωάν. 6, 34)

Εἶναι φυσικὴ συνέπεια, ὁ ἄνθρωπος νὰ τρέχῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, νὰ καταβάλῃ ὅλας του τὰς δυνάμεις, νὰ ἐργάζεται, νὰ κοπιάζῃ καὶ νὰ πράττῃ τὸ πᾶν πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ὑλικοῦ ἄρτου, ὅστις συντηρεῖ καὶ συγκρατεῖ τὴν φυσικὴν ζωὴν τοῦ σώματος καὶ λαμβάνει τὰς δυνάμεις του πρὸς τὰ ἔργα τὰ γήϊνα, ἀλλὰ ἡ τροφὴ αὕτη δὲν εἶναι ἡ μόνη ποὺ κατ' ἀνάγκην τὴν λαμβάνομεν καὶ εἶναι βρῶσις ἀπολυμένη (Ἰωάννου 6, 27) ἐπειδὴ καὶ τὸ σῶμά μας εἶνε ὑλικὸν ἐνῷ ἡ ψυχή, ὡς οὐσία πνευματική, ἔχει ἀνάγκην τροφῆς ὑπερτέρας, τροφῆς σύμφωνα μὲ τὴν οὐσίαν αὐτῆς, τροφῆς οὐρανίου, τροφῆς θείας, τροφῆς ἥτις ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ τρέφῃ αὐτὴν πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ αὕτη ἡ τροφὴ εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ὅστις κατέβῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ τὴν δίδει ὁ Θεὸς εἰς κάθε ἄνθρωπον ὡς τροφὴν καθημερινὴν εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν πιστεύουν καὶ ὑπακούουν εἰς τὸ θέλημα τοῦ οὐρανίου Πατρός. «Τοῦτο ἐστι τὸ θέλημα, ἵνα πιστεύσητε εἰς ὃν ἀπέστειλεν Ἐκεῖνος». (Ἰωάν. 6, 30). Ἄρα τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ὑποταγὴ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὅστις εἶναι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον Σωτῆρα αὐτοῦ (Πραξ. 4, 12) καὶ ὁ λαμβάνων Αὐτὸν διὰ τῆς πίστεως τὸν τρώγει ὡς ἄρτον τῆς ζωῆς διὰ τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ψυχῆς καὶ δὲν λιμοκτονεῖ ἐκ τῆς πείνης καὶ δίψης οὐδὲ ὰ τρέχῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἐφέσεις τῆς ψυχῆς του ἐπειδὴ ἐν τῷ Χριστῷ εὑρίσκει τὴν ἀληθινὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν, φιλοσοφίαν καὶ πραγματικὴν σοφίαν ἄγουσαν αὐτὸν πρὸς τὸν προορισμόν του, ἵνα βαδίζῃ ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἡ πραγματικὴ πατρίς μας. Καὶ ταῦτα βεβαιώνων ὁ Σωτὴρ λέγει: «ὁ ἐρχόμενος πρός με οὐ μὴ πεινάσῃ καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ διψήσῃ πώποτε ἀλλ' εἶπον ὑμῖν ὅτι καὶ ἑωράκατέ με καὶ οὐ πιστεύετε».

(Συνέχεια εἰς τὴν 15ην Σελίδα)

ΔΙΠΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Διήγημα ὑπὸ Π. Π.

Ὁ Γιάννης Στεφανῆς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς προύχοντας στὴν Ἄρτα καὶ ἔζησε στὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἑλλὰς γνώρισε τὲς πειὸ δύσκολες, ἀλλὰ καὶ τὲς πειὸ δοξασμένες μέρες.

Προικισμένος μὲ φυσικὴ ἐξυπνάδα καὶ ἐμπορικὸ μυαλό, εἶχε δημιουργήσει μεγάλο ἐμπόριο καὶ τὸ ὄνομά του εἶχε γίνει ξακουστὸ σ' ὅλη τὴν Ἤπειρο. Ἡ φήμη του ἔφθασε καὶ στὴν αὐλὴ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, ποὺ ἡ ἐξουσία του εἶχε φθάσει τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὡς τὴν Ἀκαρνανία. Ὅλους τοὺς προύχοντας καὶ ἐκείνους τοὺς Ρωμηοὺς ποὺ εἶχαν κάποια ἐπιρροὴ καὶ ἐπίδρασι ὁ Ἀλῆ Πασᾶς δὲν τοὺς ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι.. Ὁ κὺρ Στεφανῆς, σὰν ἔξυπνος ἄνθρωπος, πρόβλεπε τὸν κίνδυνο στὸν ὁποῖον μποροῦσε μιὰ μέρα νὰ βρεθῇ ἂν ἔπεφτε στὴν δυσμένεια τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ καὶ γι' αὐτὸ ἐσκέφθηκε νὰ μεταφέρῃ τὴν οἰκογένειά του καὶ τὸ ἐμπόριό του σὲ πειὸ ἀσφαλὲς μέρος γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Διάλεξε τὴν Πάτρα. Μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα—γιατὶ ἀλοίμονο ἂν τὸ μάθενε ὁ Βεζύρης—ἐγκατέλειψε μὲ βαθὺ πόνο τὸν πατρικό του τόπο ποὺ πρωτόειδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἦλθε στὴν Πάτρα. Καὶ στὴν Πάτρα ὅμως ὁ κὺρ Στεφανῆς μὲ τὸ ἐμπορικό του δαιμόνιο προώδευσε σὲ λίγα χρόνια καὶ ἔγινε καὶ πάλι μεγαλέμπορος.

Τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη τὸ αἴσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς ἐλευθερίας του εἶχε φθάσει στὸ κολοφῶνα του. Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία εἶχε ξαπλώσει τοὺς πλοκάμους της σὲ κάθε Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ ἀνεμένετο τὸ σύνθημα γιὰ νὰ ἐκραγῇ τὸ κίνημα. Καὶ τὸ σύνθημα ἐδόθηκε τὸν Μάρτιον τοῦ 1821 ἐκεῖ κοντὰ ἀκριβῶς ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῇ ὁ κὺρ Στεφανῆς.

Ἡ μικρὴ Τουρκικὴ φρουρὰ ποὺ ἦταν στὴν Πάτρα δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ καὶ θὰ παρεδίδετο, ἂν δὲν ἔφθανε ὁ Γιοσοὺφ Πασᾶς μὲ τὸ ἱππικό του ξαφνικὰ ἕνα πρωΐ. Ἦταν τόσο ξαφνικὴ ἡ ἐπίθεσις τοῦ Γιοσούφ, ὥστε οἱ Πατρινοὶ δὲν ἤξευραν τί συνέβαινε ὅταν τὸ πρωΐ ἐκεῖνο ξύπνησαν ἀπὸ τὲς βαριὲς κανονιὲς ἀπὸ τὰ Τουρτικὰ φρούρια. Ὅλοι ἀνοίξαν τὰ παράθυρά των νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει. Ὁ γυιὸς τοῦ κὺρ Στεφανῆ Κώστας, παιδὶ 17 χρονῶν, ἀλλὰ ἄνδρας σωστός, ἄνοιξε τὴν Πόρτα καὶ βγῆκε στὸ δρόμο νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη δύο ἱππεῖς Τοῦρκοι περνοῦσαν στὸ δρόμο καὶ τὸν ἅρπαξαν αἰχμάλωτο. Τὸν ὡδήγησαν στὸν ἀρχηγό τους τὸν Πασᾶ. Ὁ Πασᾶς μόλις εἶδε τὸν Κώστα, ἕνα λεβεντόπαιδο μὲ μόρφωσι, τὸν ρώτησε γιὰ τὸ ὄνομά του, τὴν καταγωγή του, τὴν οἰκογένειά του. Ὅταν ἔμαθε ὁ Πασᾶς ὅτι ἀνήκει σὲ πλούσια οἰκογένεια καλοσκέφθηκε, ὅτι εἶνε καλὸ ἀμανάτι γιὰ νὰ πάρῃ χρήματα ἀπὸ τὸν κὺρ Στεφανῆ. Γυρίζει καὶ λέγει στὸ δοῦλό του ἑλληνικά: «Πάρε, ὀρέ, αὐτὸ τὸ Γκιαούρη καὶ δός το ἕνα καλὸ περιποίησι νὰ μᾶς λέγει ποὺ ἔχει τὸ Πατέρα του τὸ παράδες».

Ὁ δοῦλος, ποὺ καταλάβαινε καλὰ τὴν γλῶσσα τοῦ Πασᾶ του, πῆρε στὸ ἰδιαίτερο τὸν Κωστάκη καὶ τὸν ὑπέβαλε σὲ ἀνάκρισι. Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ὅμως τοῦ Κωστάκη ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ πίστι καὶ φανατισμὸ ἀπαντοῦσε στὸν δοῦλο μὲ ἕνα ξερὸ «δὲν ξεύρω». «Θὰ τὸ δείχνῃ ἐγκό, ρὲ Γκιαούρη, ἂν τὸ ξέρῃ ἢ ὄκι», ἀπαντοῦσε ὁ δοῦλος καὶ ἀράδιαζε τὲς βορδουλιὲς στὴ δύστυχη πλάτη τοῦ Κωστάκη.

Ὁ δοῦλος τοῦ Πασᾶ ἀπελπίσθηκε πλέον μὲ τὴν ὑπομονὴ τοῦ Κωστάκη ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ψυχή του. Φοβισμένος γύρισε στὸν Πασᾶ του καὶ τοῦ λέγει: «Πασᾶ μου, αὐτὸ τὸ Γκιαούρη τὸ ἔκο κάμει μαῦρο ἀπὸ τὸ ξύλο, ἀλλὰ μιλιὰ δὲν βγκαίνει ἀπὸ τὸ στόμα». «Φέρτο ἐντὸ μπροστά μου», ἀπαντᾶ ὁ Πασᾶς. Ὁ δυστυχὴς Κωστάκης μισοτσακισμένος παρουσιάσθηκε στὸν Πασᾶ. «Ἀπὸ σήμερα θὰ γκένῃς ντοῦλος μου, καὶ θὰ τὸ ἀλλάξῃς τὸ πίστι σου». Ὁ Πασᾶς δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν ζωὴν τοῦ Κωστάκη. «Ἡ ζωή μου εἶνε στὰ χέρια σου Πασᾶ καὶ μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃς ὅταν θέλῃς, ἀλλὰ τὴν πίστι μου ποτὲ δὲν θ' ἀλλάξω». «Ἄϊντε, ὀρέ, καὶ θὰ τὸ ντοῦμε», ἀπαντᾶ ὁ Πασᾶς καὶ τοῦ δίνει ἕνα γερὸ χαστοῦκι. «Πάρτο καὶ πήγκαινέ το στὸ Παλάτι», γυρίζει καὶ λέγει στὸν δοῦλό του. Στὸ Παλάτι τὸν περιποιήθηκαν τὸν Κωστάκη καλά. Ὁ Πασᾶς ἐνόμισε, ὅτι ἂν τὸν καλοπάρῃ θὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀλλάξῃ ἰδέα. Ὑπεσχέθηκε στὸν Κωστάκη, ὅτι ἂν γίνῃ Μουσουλμᾶνος, θὰ τὸν κάμῃ μεγάλο καὶ πολύ, θ' ἀποκτήσῃ δόξες καὶ τιμὲς καὶ θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς Πασᾶς. Σ' ὅλα ὅμως αὐτὰ ἀπαντοῦσε ὁ Κωστάκης μὲ στωϊκότητα, ὅτι ἐκτιμᾶ τὴν πίστι του στὸ Χριστὸ περισσότερο ἀπὸ τὴν ζωή του καὶ τὴν ἐλευθεριά του. Στὴν ἀπάντησι αὐτὴ ὁ Πασᾶς ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ διατάζει τοὺς ἀνθρώπους του νὰ κλείσουν τὸν Κωστάκη στὸ Μπουντροῦμι, στὸ μέρος ποὺ ἐφύλαγαν τὰ σκυλιά. Ἐκεῖ ὁ Κωστάκης ἔμεινε κλεισμένος 28 ὧρες χωρὶς φαγητὸ καὶ χωρὶς νερό. Ὁ Πασᾶς διέταξε νὰ τὸν φέρουν μπροστά του. «Ἔ, ὀρέ, ἄλλαξε γκνώμη; τοῦ λέγει. «Πασᾶ μου», τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Κωστάκης, «καὶ τὴν ζωή μου νὰ πάρῃς τὴν πίστι μου δὲν τὴν ἀλλάζω». Λυσσασμένος πλέον ὁ Πασᾶς διέταξε νὰ κλείσουν τὸν Κωστάκη γιὰ πάντα μέσα στὸ μπουντροῦμι. Ὁ δυστυχὴς Κωστάκης ἄρχισε νὰ χάνῃ κάθε ἐλπίδα. Κλεισμένος στὸ μπουντροῦμι μὲ 5 μεγάλους σκύλους καὶ ἕνα κομμάτι ξηροψώμι τὴν ἡμέρα ἔλυωνε.

Ὁ Πασᾶς εἶχε 4 κόρες. Ἡ Ἀριφὲ ἡ μικρότερη, 16 χρονῶν, ἦτο σπουδασμένη μὲ ἰδιαιτέρους δασκάλους καὶ εἶχε μάθει καὶ τὰ Ἑλληνικά. Ἦταν τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὲς ἄλλες καὶ ἔδειχνε βαθειὰ συμπάθεια καὶ συμπόνοια γιὰ τοὺς συνανθρώπους της. Ἔβλεπε νὰ τιμωροῦν τὸν Γκιαοὺρ καὶ αἰσθανόνταν βαθειὰ λύπη. Πολλὲς φορὲς ξεδηλώνονταν στὲς ἀδελφές της καὶ ἔλεγε τὸν πόνο της γιὰ τὴν ἀδικία ποὺ γινόνταν στὸ δοῦλο των τὸν Κωστάκη. Ἐρωτοῦσε, γιατὶ τὸν τυρρανοῦν ἔτσι; Δὲν εἶνε ἄνθρωπος κι' αὐτός; Τί τοὺς ἔκαμε; ποιὸ εἶνε τὸ ἔγκλημά του; Καὶ πολλὲς φορὲς ἄναβε ἡ ψυχή της ἀπὸ ἀγανάκτησιν μπροστὰ στὴν ἀπονιὰ τῶν ἄλλων. Αὐτὲς αἱ σκέψεις βασάνιζαν τὸ μυαλό της καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἡ ψυχή της ἦταν ἐπαναστατημένη, βλέποντας τὴν μεγάλη σκληρότητα ποὺ μεταχειριζόνταν ὁ Πατέρας της στὸ δοῦλο των τὸν Κωστάκη. Κι' ἀπεφάσισε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Μιὰ μέρα ποὺ δὲν τὴν ἔβλεπε κανένας, ἐπλησίασε τὴν σιδερένια πόρτα τοῦ μπουντρουμιοῦ καὶ πονετικὰ φώναξε: «Κωστάκη σὲ λυποῦμαι ποὺ εἶσαι ἐκεῖ μέσα καὶ θἄθελα νὰ σὲ βοηθήσω». Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ πετάχτηκε τρομαγμένος. «Ποιὸς εἶσαι, τί θελεις;» ἀπαντᾶ ὁ Κωστάκης. «Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀριφὲ ἡ κόρη τοῦ Πασᾶ, ἦλθα νὰ σὲ βοηθήσω», ἀπεκρίθηκε ἡ Ἀριφέ. «Σ' ἔστει-

λε ὁ Πασᾶς νὰ μὲ πείσῃς νὰ γίνω Μωαμεθανός; Φύγε γρήγορα, πήγαινε στὸν πατέρα σου τὸν Πασᾶ καὶ πέστου πῶς ἐγὼ Χριστιανὸς γεννήθηκα καὶ χριστιανὸς θὰ πεθάνω», βροντοφώνησε ἀπ' τὸ κελί του ὁ Κωστάκης. «Ὅσες τιμωρίες κι' ἂν μοῦ κάμῃ, πές του πῶς ὁ Χριστὸς μὲ προστατεύει». Ἡ Ἀριφὲ ἔφυγε καταλυπημένη, ἀλλὰ καὶ μ' ἕνα αἴσθημα θαυμασμοῦ γιὰ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ Κωστάκη καὶ τὴν μεγάλη του πίστι. Κλείστηκε στὴν κάμαρά της καὶ μὲ κάποιο συναίσθημα φόβου βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Διερωτοῦσε τὸν ἑαυτό της, γιατὶ νὰ ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ μῖσος στὸν κόσμο, δὲν εἴμεθα ὅλοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, γιατί νὰ μὴ ζοῦμε ὅλοι ἀδελφωμένοι καὶ ἀγαπημένοι;

Δυὸ μῆνες πέρασαν κι' Κωστάκης ἦτο κλεισμένος ἀκόμη στὸ μπουντροῦμι. Εἶχε γίνει σχεδὸν πτῶμα. Ὁ Πασᾶς ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Κωστάκη, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ. Διέταξε νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸ μπουντροῦμι καὶ τὸν ἔβαλε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Παλατιοῦ, νὰ κρατάῃ τὸ τσιμποῦκι τοῦ Πασᾶ καὶ τὸν ἀργιλὲ καθὼς αὐτὸς θὰ κάπνιζε. Ἡ Ἀριφὲ βρῆκε πολλὲς φορὲς τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν συμπάθειά της γιὰ τὰ ὅσα ὑπέφερε, ἀλλὰ ὁ Κωστάκης δὲν ἔδινε σημασία σὲ κανένα. Ὑπέμενε χωρὶς γογγυσμὸ τὴν τιμωρία, τρέφοντας τὴν κρυφὴ ἐλπίδα καὶ πιστεύοντας πῶς ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ θὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερία του.

Τρία ὁλόκληρα χρόνια εἶχαν περάσει. Ὁ ἀγῶνας ἐξακολούθησε ἀλύπητα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς πατρίδος. Τὸν Πασᾶ στὸ μεταξὺ τὸν ἔστειλαν στὴν Κόρινθο γιὰ ν' ἀγοράζῃ τὲς προμήθειες τοῦ στρατοῦ του. Στὸ λιμάνι κάθε τόσο ἄραζαν καράβια κάθε ἐθνικότητος ποὺ ἔφερναν διάφορα ἐμπορεύματα. Τὲς μέρες ἐκεῖνες εἶχε ἀράξει ἕνα Ἰταλικὸ καράβι μὲ μεγάλες προμήθειες. Ὁ Πασᾶς ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν ἀγορά, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξευρε Ἰταλικὰ οὔτε καὶ οἱ Ἰταλοὶ Τουρκικά. Ὁ Πασᾶς σκέφθηκε τὸν Κωστάκη ποὺ ἤξερε καλὰ τὰ Ἰταλικά. Τὸν πῆρε μαζύ του καὶ μὲ τὴν συνοδεία του ἀνέβηκαν στὸ καράβι νὰ διαπραγματευθοῦνε μὲ τὸν Καπετάνιο, γιὰ τὴν ἀγορά. Τὴν ὥρα ποὺ ἔκαμε τὴ διαπραγμάτευσι βρῆκε τὴν εὐκαιρία ὁ Κωστάκης καὶ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του στὸν Καπετάνιο, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ σκλαβιά του. Ὁ Καπετάνιος τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ὑπεσχέθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Πράγματι κανόνισαν ὅλες τὲς λεπτομέρειες. Μόλις νύχτωσε καλὰ θὰ ἔστελνε μιὰ βάρκα ὁ καπετάνιος σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος θὰ τὸν ἔπερνε καὶ θὰ τὸν ἔφερνε στὸ καράβι. Ὁ Κωστάκης γύρισε μὲ μεγάλη χαρὰ στὸ παλάτι τοῦ Πασᾶ. Ἦταν Μεγ. Παρασκευή. Μόλις νύχτωσε καὶ ὅλοι εἶχαν ἀποκοιμηθῆ, ὁ Κωστάκης κρατῶντας ἕνα μικρὸ σταυρὸ ποὺ εἶχε κρατήσει κρυφὰ γιὰ φυλαχτό του γονάτισε καὶ προσευχήθηκε στὸ Χριστὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ μεγάλο του τόλμημα. Δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει τὴν προσευχή του, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του καὶ μπῆκε μέσα ἡ Ἀριφέ. «Τί κάμεις ἐκεῖ Κωστάκη; Σὲ βλέπω ἀνήσυχο, τί συμβαίνει;» τὸν ἐρωτᾶ. Ἐκεῖνος ἔμεινε ἀποσβολωμένος. «Χάθηκα», εἶπε. «Μὴ φοβᾶσαι», τοῦ λέγει ἡ Ἀριφέ, «ξεύρω τὸν σκοπό σου». Θέλω ὅμως νὰ μὲ πάρῃς κι' ἐμένα, γιατὶ κι' ἐγὼ ζητῶ τὴν ἐλευθεριά μου. Πίστεψέ με, Κωστάκη, σ' αὐτὰ ποὺ σοῦ λέγω. Δὲν θὰ γίνω βάρος σὲ σένα. Θέλω ν' ἀγωνισθῶ κι' ἐγὼ γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη στὸ κόσμο». Τὸ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν ἐντύπωσιν στὸν Κωστάκη, ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ μὴ βλέποντας ἄλλη διέξοδο, τῆς λέγει: «ἀκολούθα με».

Μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις ξέφυγαν ἀπὸ τὸ Παλάτι καὶ ἀπὸ διάφορους στενοὺς δρομάκους ἔφθασαν στὸ μέρος ποὺ εἶχαν τὸ σύνθημα. Ἡ βάρκα περίμενε. Καὶ οἱ δυό τους πεταχθήκανε μέσα. Γοργὰ γοργὰ τοὺς ἔφερε στὸ καράβι. Μόλις πάτησαν τὸ πόδι στὸ καράβι ὁ Κωστάκης μὲ μάτια δακρυσμένα ἔσφιξε στὰ στήθη του τὸ σταυρὸ καὶ εὐχαριστοῦσε τὸν Χριστό. Ἡ Ἀριφὲ ἅρπαξε τὸ σταυρὸ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κωστάκη καὶ ἄρχισε νὰ τὸν φιλᾷ καὶ νὰ κάμῃ καὶ αὐτὴ τὸ σταυρό. «Τὸν ἀγαπῶ κι' ἐγὼ τὸν Χριστὸ ὅπως κι' ἐσὺ καὶ τὸν εὐχαριστῶ κι' ἐγὼ γιὰ τὴ λεφτεριά μου», λέγει ἡ Ἀριφέ. «Μὰ ἐσύ.....» μουρμούρισε ὁ Κωστάκης. «Ὄχι», ἀπαντᾶ ἡ Ἀριφέ, «ἀπὸ σήμερα εἶμαι χριστιανή, πιστεύω στὸ Χριστὸ ποὺ δίδαξε τὸν κόσμο τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καλωσύνη».

Τὸ καράβι ξεκίνησε στὰ ἀνοικτά. Τὴν ἑπομένη βρισκόνταν πρὸς τὰ νερὰ τῆς Σμύρνης. Ἕνα Ἑλληνικὸ καράβι περνοῦσε σιμά. Ὁ Καπετάνιος ἔκαμε σινιάλο νὰ πλησιάσῃ. Ἔβαλε τὸν Κωστάκη καὶ τὴν Ἀριφὲ σὲ μιὰ βάρκα καὶ τοὺς ἔστειλε στὸ Ἑλληνικὸ καράβι μαζὺ μὲ τὴν εὐχή του.

Οἱ Ἕλληνες ναῦτες, ὅταν ὁ Κωστάκης ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ τὴν περιπέτειά του καὶ τὰ βάσανά του, ἔχυναν ὅλοι δάκρυα.

Τὴν μέρα ἐκείνη ἦταν Λαμπρή. Τὸ καράβι ἦταν στολισμένο καὶ τὰ ἀρνιὰ σιγοψηνόνταν καὶ ὅλοι περίμεναν γιὰ τὸ μεγάλο πανηγῦρι. Ὁ Καπετάνιος φώναξε ὅλους στὸ τραπέζι καὶ τοὺς λέγει:. «Παιδιὰ σήμερα ἔχομε διπλῆ Ἀνάστασι, τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κωστάκη».

«Καὶ τώρα παιδιά», λέγει ὁ Καπετάνιος, «ἔχομε κι' ἕνα ἄλλο Μυστήριο, νὰ βαπτίσωμε τὴν Ἀριφὲ νὰ τὴν κάμωμε χριστιανή, νὰ τὴν ὀνομάσωμε Μαρία. Ἡ Ἀριφὲ σήκωσε τὰ χέρια πρὸς τὸν Θεόν, γονάτισε καὶ ἄρχισε νὰ ψάλλῃ «Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ Νεκρῶν.....» Ὁ Κωστάκης συγκινημένος ἅπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὴν Ἀριφέ-Μαρία καὶ τῆς λέγει: «Μαρία ἂς δώσωμεν ἐμεῖς οἱ δυὸ τὸ σύνθημα «ἀγάπη καὶ εἰρήνη», καὶ ἔτσι ἔδωσαν ὑπόσχεσι πῶς θὰ ἔμεναν γιὰ πάντα ἀγαπημένοι.

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ POMFRET, CONN.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ Κοινότητες, οἱ Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς, οἱ Ἐρίτιμοι Διδάσκαλοι, τὰ Σωματεῖα καὶ οἱ ἰδιῶται, ὅσοι ἔχουσιν εἰς τὰς βιβλιοθήκας των βιβλία τὰ ὁποῖα δὲν χρησιμοποιοῦν ἢ συμβαίνει νὰ ἔχωσι διπλᾶ τοιαῦτα, ὅπως δωρίσουν αὐτὰ διὰ τὴν βιβλιοθήκην τῆς ὡς ἄνω Σχολῆς ἀποστέλλοντες αὐτὰ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν:

GREEK PREPARATORY THEOLOGICAL SCHOOL
POMFRET CENTER, CONN.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ὑπὸ Α. Κ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΜΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΜΑΣ

Ἕνας πλούσιος νοικοκύρης εἶχε δύο γιούς. Τ' ἀρχοντικό του σπίτι βομβοῦσε ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία σᾶν μελισσοκυψέλη τὴν ἄνοιξι. Οἱ δοῦλοί του ὤργωναν, ἔσπερναν καὶ θέριζαν τὰ καρπερὰ χωράφια του, καὶ ἄλλοι τέτοιοι σελαγοῦσαν τὰ κοπάδια του στὲς καταπράσινες βουνοπλαγιές. Οἱ δύο γυιοί του εὐτυχισμένοι, ἄνδρες λεβέντες, θρέμματα ἐξοχικῆς ζωῆς, καβαλλάρηδες ἐπιστατοῦσαν τοὺς μισθωτοὺς εἰς τὸν πατέρα τους.

Ἕνα δειλινό, ποὺ ἐγύριζε ἀπὸ τὴ δουλειὰ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ νεώτερος, ἦταν σκεφτικὸς πολύ· κάτι ἀνάδευε στὸ νοῦ του καὶ ὡς ποὺ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπίτι του ὡρίμασε στὴν σκέψι του ἡ ἰδέα, πὼς μένοντας μὲ τὸν πατέρα του ἀδικῶταν. Ἂν ἤμην ἐλεύθερος—ἐσυλλογιζῶταν—θὰ εὕρισκα πολὺ καλύτερο δρόμο στὴν ζωὴ καὶ δὲν θὰ εἶχα ἀνάγκη νὰ τρώγω τὰ νειᾶτά μου ἐδῶ στὴ μονότονη ἴδια συνεχῶς ζωή, πεζὴ ζωή, χωρὶς καμμία χαρὰ κι' ἀπόλαυσι».

Εἶχε νυκτώσει ἀρκετὰ καὶ τὸ δεῖπνο εἶχε τελειώσει καὶ ὁ πατέρας, ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐργασία κι' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι νὰ πάῃ στὸ κρεββάτι του νὰ ἀναπαυθῇ.

Πίσω του ἐπήγαινε ὁ νεώτερος γυιός του, σᾶν νἄθελε κἄτι νὰ τοῦ εἰπῇ, κἄτι μυστικό· καὶ ὅταν ἀπέμειναν μονάχοι, πρῶτος διέκοψε τὴ σιωπὴ αὐτός.

«Πατέρα, ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾷς» τοῦ λέει, «καὶ ξέρω πόσο θὰ ἤθελες νὰ μὲ ἰδῇς εὐτυχισμένον». Ἔστρεψε τὸ κεφάλι ὁ πατέρας πρὸς τὸ γυιό, μὲ χαμόγελο γεμᾶτο καλωσύνη, καὶ τοῦ λέει: «Ξέρω κι' ἐγὼ τί θέλεις νὰ μοῦ πῇς· πές μου τὸ ὄνομα ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷς κι' ἐγὼ θὰ στείλω στὸν πατέρα της ἀρνιὰ θρεφτάρικα καὶ ἄλογα ταχειὰ κι' ὁ γάμος σύντομα θὰ γίνῃ».

«Ὄχι πατέρα»—ἀπαντᾷ ὁ γυιός—δὲν εἶνε γάμος ἐκεῖνο, ποὺ θέλω νὰ ζητήσω, εἶνε ἡ ἐλευθερία· βαρέθηκα ἐδῶ περιωρισμένος. Σ' ἐδούλεψα ἀρκετά· ἡ καρδιά μου ἀνεξαρτησία τώρα ἀποζητᾷ, θέλω νὰ βρῶ μονάχος μου τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου. Θέλω νὰ πάω μακρυὰ εἰς τὲς μεγάλες πόλεις, στὰ ξεφαντώματα καὶ τὲς χαρές, ποὺ εἶνε γιὰ τὴ νειότη. Δός μου τὸ μερτικό μου ἀπὸ τὸ βιό μας, νὰ φύγω, νὰ χαρῶ ἄλλοῦ τὰ νειᾶτά μου.»

Δύο δάκρυα ἐκύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ πατέρα στὰ γεροντικά του μάγουλα. Ἦταν δάκρυα ἀπὸ τραῦμα τῆς καρδιᾶς του. Παρακολουθῶντας τοῦ παιδιοῦ του τὸ μεγάλωμα ἀπ' τὸν καιρό, ποὺ τῶβλεπε νήπιο νὰ δαγκάνῃ τὰ χεράκια καὶ τὰ πόδια του κι' ἔπειτα νὰ κλαίῃ, κι' αὐτὸς γελοῦσε, εἶχε πλάσει ὄνειρα γλυκὰ νὰ τὸ ἰδῇ νυμφευμένο κἄποια μέρα καὶ ἀποκαταστημένο στὸ βιό τους, στήριγμα καὶ χαρὰ στὰ γηρατειά του. Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μ' ἔκπληξι καὶ πόνο τῆς πατρικῆς καρδιᾶς του ἄκουε τὴν ἀπαίτησι αὐτὴ τοῦ γυιοῦ του. Προσεπάθησε νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴ γνώμη, ἀλλὰ μάταια, καὶ μὴ θέλοντας νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ μὲ τὴ βία νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἐμοίρασε σὲ δύο τὸ βιό του καὶ τοὔδωσε τὸ ἕνα μερτικό.

Πῆρε ὁ νέος ὁ ἄσκεφτος τὴν περιουσία του, ἐπούλησε τ' ἀκίνητα καὶ ὅσα θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ ἔπερνε μαζύ του, κι' ἔφυγε μακρυά, πολὺ μακρυά, σὲ ξένον τόπο.

Πηγαίνοντας ὅμως μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἀπὸ τὰ γονικά του, χωρὶς κανέναν ὁδηγό, ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸ δρόμο τῆς ἀληθινὰ χαρούμενης ζωῆς, πῆρε τὸ παραστράτι της, τὸ δρόμο τῆς ψεύτικης καὶ πρόσκαιρης ἀπολαύσεως. Ἡ νειότη του πλειὰ ἀχαλίνωτα ζητοῦσε ἀλογάριαστα τὴ σωματικὴ χαρὰ καὶ τὴν αἰσθητικὴν ἱκανοποίησι. Ἔτσι ἔπεσε τυφλὰ καὶ ἀκατάσχετα στὴ μέθη καὶ τὴν ἡδυπάθεια, στοὺς πανούργους ψευτοφίλους, ποὺ ἦσαν πάντα ἕτοιμοι νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν εἰς αὐτά, μὲ τυχερὰ παιγνίδια καὶ νυχτοξημερώματα, καὶ δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἔμεινε ἀπέντερος, ἀνίκανος σωματικῶς, ἐρείπιο τῆς ἀσωτείας κι' ἀνίκανος διανοητικῶς γιὰ κάθε δουλειὰ τῆς προκοπῆς. Καὶ στὴν κατάστασιν αὐτὴν οἱ ψευτοφίλοι τὸν παράτησαν, δὲν εἶχαν πλειὰ συμφέρον ἀπ' αὐτόν, κι' ἀπόμεινε μονάχος χωρὶς συγγενεῖς, χωρὶς κανένα εἰλικρινῆ ἄξιον φίλον, χωρὶς καμμιὰ πρακτικὴ ἢ ὠφέλιμη βοήθεια ἢ συμβουλή.

Ὅταν ὁ κατήφορος τῆς δυστυχιᾶς πάρῃ ἕναν ἄνθρωπον, ὅλα φαίνονται σᾶν ἐπίτηδες νὰ ἔρχωνται ἀνάποδα κι' ἡ ἀναπάνταχες ἀναποδιὲς ἔρχονται ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη καὶ τοῦ κλειοῦν γιὰ κάμποσο καιρὸ κάθε δρόμο διορθωμοῦ, κάθε δρόμο ἐπιστροφῆς ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἐξεκίνησε.

Ἔτσι καὶ στὸν καιρό, ποὺ ὁ ἄσωτος ἐκεῖνος ἐτελείωσε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, ἄλλη συμφορὰ πλειὸ σκοτεινὴ τὸν βρῆκε γιὰ νὰ αἰσθανθῇ καλὰ τὴν φαρμακίλα τῶν καρπῶν τῆς ἀπερισκεψίας του. Πεῖνα ἔπεσε στὸ μέρος ὅπου ἐπαράδερνε θεόφτωχος αὐτός· ψωμιοῦ κομμάτι δὲν βρισκόταν πουθενὰ περσὸ γι' αὐτὸν κι' ἐκόντευε ἀπὸ τὴν πεῖνα νὰ πεθάνῃ· κι' ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε καταντήσει χειρότερα ἀπὸ χοῖρος, χοίρους ἐπῆγε νὰ φυλάῃ εἰς τὴν ἐξοχή, μαζύ τους νὰ μοιράζεται τὰ ξυλοκέρατα, ποὺ ἔτρωγαν ἐκεῖνοι, κι' ἔτσι νὰ σωθῇ, νὰ μὴν πεθάνῃ ἀπὸ πεῖνα.

Σὲ ἕνα τέτοιο βάραθρο κατάντιας κι' ἐξευτελισμοῦ, πληγωμένος ψυχικῶς ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλὸ γκρεμό, στὸν ὁποῖον μόνος του εἶχε πέσει, ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴ γύμνια καὶ τὴν καταφρόνια, ποὺ τὴν ὕπαρξί του τοῦ ἐξευτέλιζαν καὶ τοῦ ἐδάγκαναν τὴν καρδιὰ ἀβάστακτα, ἔστειλε κἄποια στιγμὴ τὸ νοῦ του στοῦ πατέρα του τ' ἀρχοντικό. Εἶδε σᾶν πραγματικὰ χεροπιαστὰ ἐμπρός του ὅσα ἐκεῖ ἤξερε ὅτι συνέβαιναν· εἶδε τοὺς ἐργάτας τοῦ πατέρα του μὲ τὴ φαντασία του νὰ γυρίζουν ἀπὸ τὲς δουλειὲς τὸ δειλινὸ καλόκαρδοι καὶ γύρω κατόπι στὸ τραπέζι νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν καὶ νὰ ξεραθυμοῦν, ρίχνοντάς το ἔπειτα στὸ χορὸ καὶ στὸ τραγοῦδι. Ἀφοῦ δὲ ἦλθε πάλι στὴν πραγματικότητα τῆς ἰδικῆς του θέσεως ἐρώτησε δειλὰ τὸν ἑαυτόν του: κι' ἐγὼ παιδί του, ποὺ μὲ τόσην ἀγάπη καὶ στοργὴ μεγάλωσα στὴν ἀγκαλιά του, λιμοκτονῶ στὸ βάραθρο τοῦτο τῆς συμφορᾶς, ποὺ ἡ αὐταπάτη μου μ' ὡδήγησε.

Καί, πέρνοντας κἄποτε δύναμι ἀπὸ τὴν σύγκρισιν αὐτήν, εἶπε πλειὸ δυνατὰ σᾶν νἄθελε νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ ἑαυτός του καὶ νὰ τ' ἀποκριθῇ: ἐδῶ λοιπὸν πρέπει νὰ μείνω ἐγὼ γιὰ πάντα; ἐσβύστηκε γιὰ μὲ κάθε ἐλπίς; Καὶ σὰν νὰ ἐπῆρε τὴν ἀπόκρισι ἀπὸ μέσα του ἔκαμε τὴν ἀπόφασι αὐτός: «Ναί, ἔτσι θὰ κάμω—εἶπε— θὰ σηκωθῶ νὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ:—Πατέρα μου ἁμάρτησα· θείους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους κατεπάτησα καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι παιδί σου· πάρε με καὶ ἔχε με σᾶν ἕνα ἀπὸ τοὺς

δούλους σου κάτω μόνο ἀπὸ τὴ σκέπη σου ν' ἀναπαυθῶ καὶ ἡ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου τῆς ἀγάπης σου νὰ μὲ ζεστάσουν φθάνει.

Τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμε.

Ξεκίνησε μετανοημένος καὶ συντετριμμένος ὁ ἄσωτος υἱός, κι' ἔπειτα ἀπὸ μέρες-ἑβδομάδες δρόμο, ποὺ τοῦ ξέσχισε τὰ πόδια, ἔφθασε εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦταν τοῦ πατέρα του τὸ ἀρχοντικό.

Ὁ σπλαγχνικὸς πατέρας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ὥρα, ποὺ ὁ γυῖὸς τὸν ἐγκατέλειψε, καθημερινῶς προσήλωνε τὰ μάτια του στὸ δρόμο ἐκεῖνο, σᾶν ν' ἀποζητοῦσε στὸ βάθος του τὸ γυιό του, διέκρινε κατὰ τὸ δειλινὸ ἐκεῖνο μακρυά, ἕνα ξένον ἄνθρωπον ζητιάνον. Μὰ σὰν ἡ πατρικὴ καρδιά του ξαγνάντισε ἐκεῖνο, ποὺ τόσον καιρὸ ἐζητοῦσε, ἄρχισε μόνη της νὰ κτυπᾷ καὶ τὰ πόδια του ξεκίνησαν κατὰ κεῖ, μὴ ἔχοντας τὴ ὑπομονὴ νὰ περιμένουν. Κι' ὅταν τὰ δακρυσμένα ἀπὸ τὴ χαρὰ μάτια τοῦ πατέρα ἐγνώρισαν τὸ γυιὸ καὶ εἶδαν τὴν τόση κατάντια καὶ τὴ συντριβή του, ἔπεσε τὸ γέρικο κορμί του πάνω στὸν τράχηλο τοῦ γυιοῦ καὶ στοργικὰ φιλιὰ καὶ δάκρυα τὸν γέμισε.

Μὰ καὶ ὁ γυιός, ποὺ ἀληθινὰ εἶχε μετανοήσει, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ πατέρα κι' ἔλεγε: «Πατέρα μου, ἁμάρτησα εἰς σὲ καὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ πλειὰ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομασθῶ παιδί σου, δὲν ἦλθα μὲ ἀπαίτησι μὰ οὔτε καὶ μ' ἐλπίδα νὰ γίνω ὅπως ἤμουνα ἀγαπητὸ παιδί σου· δοῦλό σου μόνο πάρε με νὰ βρίσκωμαι κοντά σου.»

«Φέρτε ἀμέσως τὴν καλύτερη στολή» —φωνάζει ὁ πατέρας στοὺς δούλους, ποὺ κατάπληκτοι ἔμειναν, βουβοὶ καὶ ἀκίνητοι.—«Τί στέκεστε σᾶν πέτρινοι; τὴ γύμνια τοῦ παιδιοῦ μου τρέξετε νὰ τὴν κρύψετε, τὰ ματωμένα πόδια του πλύνετε, περιποιηθῆτε καὶ βάλετέ του καινούργια ὑποδήματα· κι' ἀκόμη εἰς τὸ χέρι του φορέστε του μαλαματένιο δακτυλίδι, καὶ σφάξτε καὶ τὸ σιταρόθρεφτο, τὸ διαλεχτὸ μοσχάρι, καὶ βλοι εἰς τὸ σπίτι μου νὰ φᾶνε καὶ νὰ εὐφρανθοῦν· ἐπέστρεψε ὁ γυιός μου, ποὺ ἦταν χαμένος δι' ἐμέ, νεκρὸς καὶ ἀνεστήθη.»

Γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς, ποὺ ἄσωτοι υἱοὶ πολλὲς φορὲς σ' ἀκάθαρτες σκέψεις, καὶ λόγια χαμερπῆ, ἐπιθυμίες ἄνομες καὶ πράξεις ἄθλιες, τὸν πλοῦτον τοῦ οὐρανίου μας Πατρὸς κατασωτεύουμε, τὴν εἶπε τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς Σωτὴρ ἡμῶν.

ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης Σελίδος)

Δὲν εἶνε εὐχερής. Ἐκεῖνος μᾶς τὸ δηλώνει εὐθὺς ἀμέσως, δεικνύων τοὺς τύπους τῶν ἥλων καὶ τὴν οὐλὴν εἰς τὴν πλευράν· μᾶς προδεικνύει, ὅτι, κατερχόμενοι εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων, θὰ συναντήσωμεν ἐμπόδια ἄγρια, διωγμούς, βασάνους, θὰ συναντήσωμεν μαινομένους ἐχθρούς.

Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀποδειλιάσωσιν· διότι Ψεύδους, τὴν νίκην τῆς Εὐγενείας κατὰ τὴν Βαρβαρότητι εἰς οὐδὲν ἄλλο θὰ καταλήξωσιν παρὰ εἰς περίλαμπρον καὶ θριαμβευτικὴν νίκην, τὴν νίκην τῆς Ἀληθείας κατὰ τοῦ Ψεύδους, τὴν νίκην τῆς Εὐγενείας κατὰ τῆς Βαρβαρότητος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τῇ 20ῇ παρελθόντος Μαρτίου, Κυριακῇ, ἔλαβε χώραν ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ Νέας Ὑόρκης τελετὴ ἀπὸ τὰς πλέον συγκινητικάς.

Σκέψις καὶ ἐπιθυμία τῆς τε Α. Σεβασμιότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Ἐντιμ. Δ. Συμβουλίου τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος ἀπὸ πολλοῦ ἦτο νὰ ἀπονεμηθῇ τιμή τις ἀνωτέρα πρὸς τὸν Αἰδεσιμ. Πρωτοπαπᾶν Μεθόδιον Κουρκουλῆν διὰ τὴν ἐν τῷ Ἱερῷ Καθεδρικῷ Ναῷ ἐφημερίαν του ἐπὶ ἔτη συνεχῆ τριάκοντα καὶ τέσσαρα καὶ τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὁμογένειαν ἐν γένει ὑπηρεσίας αὐτοῦ.

Παρεκλήθη ὅθεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βενιαμὶν ὅπως εὐαρεστούμενος ἀπονείμῃ τῷ πατρὶ Μεθοδίῳ τὸν τίτλον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιμανδρίτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Τῆς παρακλήσεως γενομένης πατρικῶς ἀποδεκτῆς καὶ τῶν σχετικῶν Πατριαρχικῶν Γραμμάτων ἀφιχθέντων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους τούτου, ὡρίσθη ἡ ὡς ἄνω Κυριακὴ ὡς ἡμέρα χειροθεσίας.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησεν. Ὁ Πατὴρ Μεθόδιος ἐλειτούργησε, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερολ. Ν. Νιτσιώτη. Παρέσπησαν ἡ εὐγενεστάτη κ. Χ. Σιμοπούλου, Πρεσβευτοῦ ἐν Λονδίνῳ, ὁ Γ. Πρόξενος κ. Ν. Τσερέπης, ξένοι Κληρικοί, Ἀντιπρόσωποι Σωματείων καὶ πυκνότατον ἐκκλησίασμα.

Κατὰ τὴν χειροθεσίαν ὡμίλησαν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, εἰς ὃν ἀπήντησεν ὁ χειροθετηθείς, ὁ Παν. Ἀρχ. Εἰρ. Τσουρουνάκις ἀπὸ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ὁ Πρόεδρος τοῦ Καθεδρικοῦ κ. Εὐστ. Τζώρτζης προσενεγκὼν αὐτῷ Σταυρὸν τοῦ στήθους, δῶρον τοῦ οἰκείου Δ. Συμβουλίου, ὁ Ἀντιπρόεδρος αὐτοῦ κ. Εὐάγγ. Χαρδαλούπας ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος καὶ ὁ Δρ. Ἀλ. Ἀλεξίου ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ.

Ἀκολούθως ἡ Α Σεβασμιότης ἐφόρεσεν εἰς τὸν Μέγ. Ἀρχιμανδρίτην τὰ ἐμβλήματα τοῦ ὀφφικίου καὶ οὗτος διένειμε τὸ ἀντίδωρον καὶ ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ πληρώματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ 2:30 μ.μ. ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ὡμίλησεν ἀπὸ Ραδιοφωνικῆς Ὥρας τῆς Κοινότητος Ἁγίου Σπυρίδωνος Ν. Υ. περὶ τῆς Ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου.

Τῇ 21ῃ ἰδίου μεταβὰς εἰς τὴν Κοινότητα Ἀτλάντικ Σίτυ Ν. Ι. προέστη Ἀποδείπνου, ὡμίλησε καὶ συνεδρίασε μετὰ τοῦ οἰκείου Δ. Συμβουλίου καὶ τοῦ Αἰδ. Δ. Παπαντωνίου ἐκ Φιλαδελφείας, περὶ διαφόρων κοινοτικῶν ζητημάτων.

Τῇ 22ᾳ τοῦ αὐτοῦ παρέστη κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ ἀειμνήστου Ἱερέως Δρ. GAVIN, καθηγητοῦ τοῦ Κ. Θεολογικοῦ Σεμιναρίου Νέας Ὑόρκης.

Τῇ 24ῃ προέστη καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ ἀειμνήστου Ἱερέως Ἀριστείδου Παλαΐνη Ἱερατ. Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος Πέρθ Ἀμπόϋ, Ν. Ι.

Τὸ Ἑσπέρας ἔφθασεν εἰς τὴν Κοινότητα Εὐαγγελισμὸς Σκράντον, Πα., προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τὴν ἐπομένην, 25 Μαρτίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν, συλλειτουργοὺς ἔχων τοὺς Αἰδ. Παν. Ἀναστασίου, Ἱερατ. Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος, Β. Κόσκορην εἰς Γουΐλκες Μπάρ, Πα., καὶ τὸν Ἱερολ. Ν. Νιτσιώτην.

Ἐπηκολούθησε Δοξολογία, καθ' ἣν ὡμίλησαν ὁ Πρό-

εδρος τῆς Κοινότητος κ. Τσεπενίκας καὶ ἡ Α. Σεβασμιότης.

Τὸ Ἑσπέρας ἐχοροστάτησε κατὰ τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου, εἰπὼν τὴν Γ' Στάσιν αὐτῶν καὶ ὁμιλήσας ἐκ νέου.

Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Δετρόϊτ, Μήτσιγκαν, ὅπου τῇ μὲν 26ῃ παρέστη κατὰ τὴν Ἐθνικὴν Ἑορτήν, ἣν αἱ τρεῖς Κοινότητες καὶ τὰ Σωματεῖα ἔδωκαν ὑπὲρ τοῦ Σανατορίου τῆς Ἀχέπα καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων Δετρόϊτ, τὴν δὲ ἀκόλουθον, 27ην Μαρτίου, Κυριακήν, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν Δοξολογίαν ἐν τῷ ἑορτάζοντι Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, οὗτινος Ἐφημέριοι εἶνε οἱ Αἰδ. Γ. Πετρίδης καὶ Ι. Τσαπατσάρης, μετὰ μεσημβρίαν ὡμίλησεν ἀπὸ Ραδιοφώνου καὶ εἶτα ἐν Σχολικῇ Ἑορτῇ τῆς Κομμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἧς Ἐφημέριος εἶνε ὁ Πανοσιολ. Ἰωακ. Δουλγεράκης καὶ τὸ Ἑσπέρας ὡμίλησεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Συλλόγου «Ἁγία Λαύρα».

Τῇ 3ῃ Ἀπριλίου ἐλειτούργησεν ἐν τῇ Κοινότητι Νιοῦ Μπρώνσγουϊκ, Ν, J., ἐχειροθέτησεν εἰς ἀναγνώστας ματητάς τινας καὶ ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον.

Συνεσκέφθη μετὰ τοῦ Αἰδ. Κ. Κανελλοπούλου, Ἱερατ. Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου αὐτῆς περὶ τοῦ κοινοτικοῦ χρέους καὶ ἔψαλε κοινὸν Τρισάγιον ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν μνημάτων ἐν τῷ Νεκροταφείῳ.

Τῇ 6ῃ ἰδίου ἐδέχθη τὸν νεωστὶ συγκροτηθέντα Σύλλογον τῶν Ἱεροψαλτῶν Νέας Ὑόρκης καὶ τῶν πέριξ

Τῇ 7ῃ παρέστη εἰς συγκέντρωσιν τῆς Φιλ. Ἀδελφότητος τοῦ Ἱ. Καθεδρικοῦ Ναοῦ, καθ' ἣν ὡμίλησεν ὁ Πανοσ. Εἰρ. Τσουρουνάκης.

Τῇ 10ῃ Ἀπριλίου ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῇ νέᾳ Ἐκκλησίας τῆς Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου Τζέρσεϋ Σίτυ Ν. Ι. καὶ εἶτα συνεσκέφθη μετὰ τοῦ οἰκείου Ἱερατ. Προϊσταμένου Αἰδ. Ἀγγέλου Τσιγκούνη καὶ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου περὶ κοινοτικῶν ζητημάτων.

Τῇ 12ῃ ἰδίου ἐπεσκέφθη τὴν Κοινότητα Ρότσεστερ, Ν. Υ., ἵνα ἐπιθεωρήσῃ τὸ νεωστὶ ἀγορασθὲν Κοινοτικὸν Κτίριον.

Παρέμεινεν ἐν τῇ Κοινότητι ταύτῃ δύο περίπου ἡμέρας, ἐτέλεσεν Ἀπόδειπνον, ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον καὶ συνεσκέφθη μετὰ τοῦ Αἰδ. Π. Χρηστάκου, Ἱερατ. Προϊσταμένου καὶ τῶν Ἐντιμ. Διοικ. Συμβουλίων τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Φιλ. Ἀδελφότητος ἐπὶ τῶν νέων ἀπόψεων δράσεως, τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἡ νέα κοινοτικὴ περιουσία.

Ἐκεῖθεν τὸ Ἑσπέρας τῆς 13ης Ἀπριλίου ἀφίκετο εἰς τὴν Κοινότητα Συρακούζ, Ν. Υ., ὅπου πέρυσιν εἶχε λάβει χώραν τὸ ἀλησμόνητον Ἐθνικὸν Συνέδριον τῆς Ἀχέπα.

Μετὰ Ἀπόδειπνον καὶ ὁμιλίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, συνεκροτήθη συνέλευσις τῆς Κοινότητος καθ' ἣν ἀδελφικῶς διηυθετήθησαν κοινοτικά τινα ζητήματα, κατηρτίσθη τὸ νέον Κοιν. Συμβούλιον καὶ ὁρκισθὲν ἀμέσως ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ἐν μέσῳ γενικῆς χαρᾶς.

Ἱερατ. Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος ταύτης εἶνε ὁ Αἰδ. Συμ. Ἐμμανουήλ.

Τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπανελθόντα εἰς Ν. Ὑόρκην τῇ 14ῃ ἰδίου ἀνέμενον καθήκοντα θλιβερά.

Αὐθημερὸν προέστη τῆς κηδείας τῶν ἀειμνήστων Παναγιώτου Ἀτσάλα καὶ Νικολάου Ψακῆ, δικηγόρου καὶ π. Ἀντεισαγγελέως, ὃν καὶ συνώδευσε μέχρι τοῦ μνήματος.

Τῇ δὲ 15ῃ προέστη τῆς κηδείας τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Φινάλη, ἐπὶ πολλὰ ἔτη χρηματίσαντος Προέδρου τῆς Κοινότητος Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Μπροῦκλυν, Νέας Ὑόρκης.

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης Σελίδος)

Ἡ Ἀ γ ά π η !.. Ἡ τρίτη πραγματικότης τῆς ὑπάρξεώς μας εἶναι ὡς ἀνέφερα ἡ ἀγάπη. Καὶ ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται μὲ τὴν ἀγάπην καὶ διὰ τῆς ἀγάπης. Οἱ ψυχολόγοι εὑρίσκουν τὴν ἀγάπην ἐκδηλουμένην εἰς τὸ νήπιον ποὺ πιέζει τὸν ἑαυτόν του ἐπάνω εἰς τὸ γαλακτοφόρο στῆθος τῆς μητέρας του. Καὶ ὅταν μεγαλώσῃ λίγο τρέχει στὴν μητέρα διὰ νὰ τοῦ δεθοῦν μὲ παιγνιδιῶν αἱ πληγαὶ καὶ διὰ νὰ χύσῃ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης πάνω εἰς τὰ μάγουλα τῆς μητέρας του. Καὶ ὅταν μεγαλώσῃ, ἡ ἀγάπη τὸν ὠθεῖ εἰς τὴν ἐκζήτησιν φίλων καὶ συντρόφων διὰ νὰ δημιουργηθῇ ἡ φιλία ποὺ σημαίνει ἀγάπην. Καὶ θὰ καταλήξῃ εἰς τὸν σύνδεσμον τοῦ γάμου, ποὺ σημαίνει ἀγάπην, ἡ ὁποία ἀπὸ ἀγάπην πρὸς σύζυγον γίνεται ἀγάπη πατρὸς πρὸς τέκνα καὶ ἀγάπη πάππου πρὸς ἔκγονα. Ἀγάπη ποὺ συνοδεύει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι τοῦ τάφου.

Καὶ ἄρτι ἐξητάσθη ἡ ψυχολογικὴ βάσις τῶν τριῶν πραγματικοτήτων τῆς ὑπάρξεώς μας, ἡ πραγματικότης τῆς ζωῆς, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης. Ἀλλ' εὑρίσκομεν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς μας εἰς τοὺς κόσμους τῆς γῆς τὸ πλήρωμα καὶ τὴν τελειότητα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης; Εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἑαυτούς μας ἐν ἀφθονίᾳ τὰ πολύτιμα αὐτὰ δῶρα; Καὶ πράγματι κατέχομεν μέρος τῆς ζωῆς καὶ μέρος τῆς ἀληθείας καὶ μέρος τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ κατέχομεν αὐτὰς πλήρως καὶ ὁλοκληρωτικῶς;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΑΡΤΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 10ης Σελίδος)

Ναί, ὁ Σωτὴρ εἶναι ἄρτος τῆς ζωῆς. Τρώγεται καθημερινῶς ὡς τροφή, ὅταν ἔχωμεν ζῶσαν πίστιν πρὸς Αὐτὸν καὶ ὅταν Τὸν οἰκειοποιοῦμεν διὰ τῆς πίστεως ὡς τροφὴν τῆς ψυχῆς μας, ὅταν παραδώσωμεν τὸν ἑαυτόν μας πρὸς Αὐτὸν καὶ ὅταν ἀφήνουμε τὴν θύραν τῆς ψυχῆς μας νὰ εἰσέλθῃ νὰ μᾶς δώσῃ ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ Αἵματός Του, μᾶς διδάξῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὅταν ἡ θέλησίς μας εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Πατρός, τότε ἔχομεν ζωήν, τότε αἰσθανόμεθα τὴν ἀρίστην χαράν, τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς μας, ἐπειδὴ εἴμεθα ἡνωμένοι μὲ τὴν οὐράνιον τροφήν, τὸν πραγματικὸν ἄρτον τῆς ζωῆς, τὴν ἀθανασίαν, ἀφθαρσίαν, τὴν ἠθικὴν ζωήν, τὸ οὐράνιον πολίτευμα καὶ οὐχὶ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολυμένην ἀλλὰ τὴν βρῶσιν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον. (Ἰωάν. 6, 27.) Ἐνῷ ἀγαπητοί μου, ὅταν τὸ μόνον ἀντικείμενον τοῦ βίου μας εἶναι ἡ ὕλη, πλούσιαι διασκεδάσεις, χοροὶ καὶ χρῆμα, τοῦτο καθιστᾶ τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὸν ἱερὸν Ἰάκωβον, ψυχικὸν πνεῦμα μὴ ἔχοντα, φυγαδεύεται τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ καμαρώνουμε τὸ σαρκικόν, τὸ ὁποῖον ὅσον ὄμορφο καὶ ἂν εἶναι θᾶττον ἢ βράδιον θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γῆν καὶ μακρὰν τοῦ Θεοῦ. Ἐνῷ ἔχοντες διὰ τῆς πίστεως τὸν Σωτῆρα καὶ λαμβάνοντες αὐτὸν καθ' ἑκάστην διὰ τοῦ θείου λόγου Του, τοῦ θελήματός Του, προσοχῆς καὶ προσευχῆς, δὲν θέλομεν ἀπολεσθῇ καὶ ὁ οὐράνιος Πατὴρ θέλει ἀναστήσῃ ἡμᾶς ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

D. C. DIVRY, Inc.

ΕΚΤΥΠΩΝΟΜΕΝ

Βιβλία, Βιβλιάρια, Καταλόγους, Ἐφημερίδας, Περιοδικά, Λευκώματα Ἐσπερίδων, Κάρτες, Μπιλοφέρια, Προσκλητήρια Γάμων, κ.λ.π. μὲ ἀπαράμιλλον ταχύτητα καὶ φιλοκαλίαν εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας συναγωνισμόν.

ΔΙΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΑ

Εἰδικῶς κατηρτισμένον Τμῆμα Ταχυδρομικῶν Παραγγελιῶν ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν πάσης τυπογραφικῆς ἐργασίας τῶν Κοινοτικῶν Ἱδρυμάτων — ἤτοι Σφραγίδας, Καταστατικά, Ἐπιστολάς, Προγράμματα, Ἀποδείξεις κ.λ.π.

240 WEST 23rd STREET Tel. WAtkins 9-4346 NEW YORK

ΣΤΕΦΑΝΑ ΜΕ ΛΑΜΠΑΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΠΛΟ

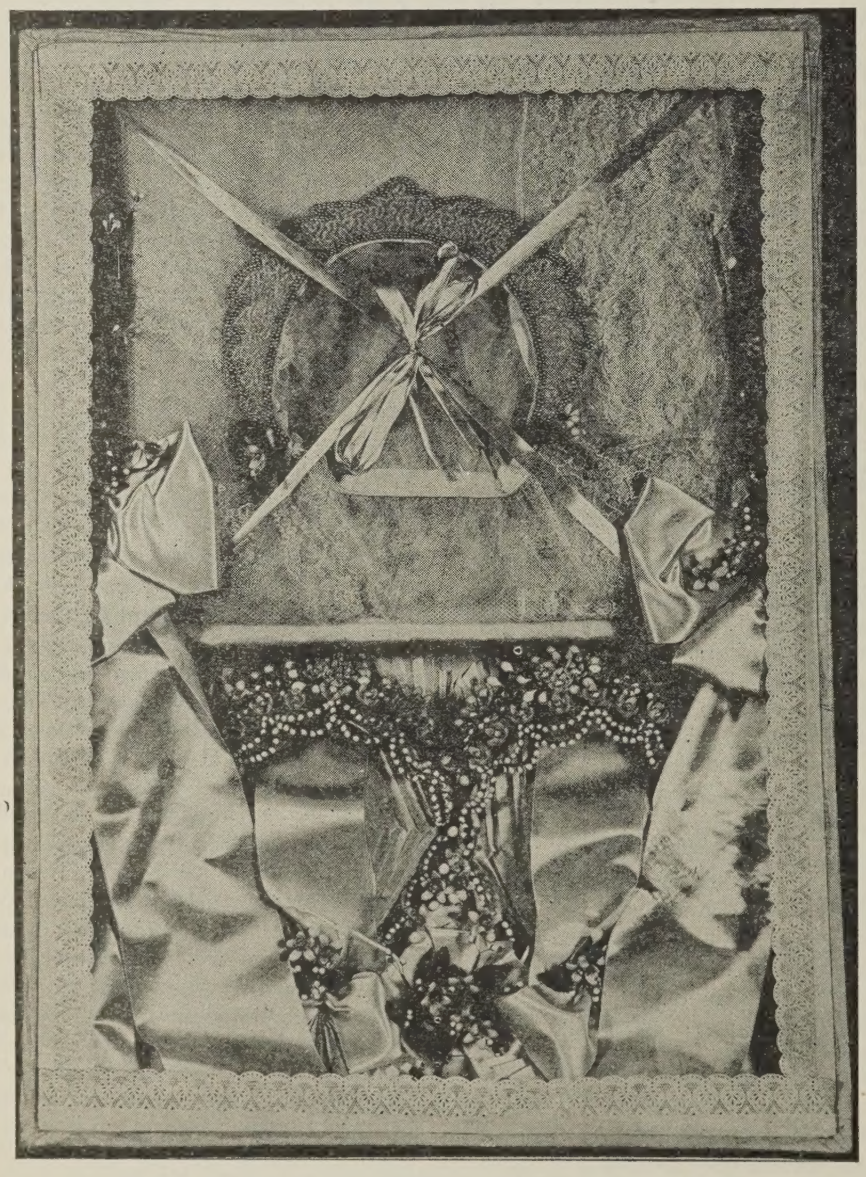

SET No. 107 S. $33.00

ΚΟΜΠΛΗΤ

Ὅλα τὰ Κομπλὴτ SETS Στεφάνων οτῦ Καταστήματός μας ἐμπεριέχουσιν: Ἕν ζεῦγος καλλιτεχνικῶν Στεφάνων, ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἄνθη λεμονιᾶς. Ἕν μὲ μεταξωτὴ κορδέλλα καὶ ἄνζεῦγος Λαμπάδες στολισμένες θη λεμονιᾶς.—Ἕν ζεῦγος σκέτες Λαμπάδες. Ἕνα Πέπλο μεταξωτό, γαρνιρισμένο μὲ δαντέλλα καὶ μὲ θαυμάσιον CAP, τῆς τελευταίας Παρισινῆς Μόδας, ἕτοιμο νὰ φορεθῇ. Μπουκετάκι διὰ τὴν Νύμφην, τὸν Γαμβρὸν καὶ τὸν Κουμπάρον.

●

ΓΡΑΨΑΤΕ:

DORROS-ROMPAPAS

240 WEST 23rd ST.
NEW YORK

●

Τιμαί:

No. 101 ..... Τὸ Σὲτ $16.50
No. 102 ..... Τὸ Σὲτ $20.00
No. 103 ..... Τὸ Σὲτ $25.00
No. 105 ..... Τὸ Σὲτ $30.00
No. 107 ..... Τὸ Σὲτ $33.00
No. 108 ..... Τὸ Σὲτ $40.00

Παραγγελίαι ἐκτελοῦνται δι' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

DORROS - ROMPAPAS, 240 WEST 23RD STREET, NEW YORK